
BUTLLETÍ D L'ARQUEBISBAT D BARCELONA

Núm. 154 (2014) XII

31 de desembre

Redacció i administració:

Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació

c/ Bisbe, 5 – 08002 Barcelona – Tel. 93 270 10 13; Fax 93 270 13 05

A/e: info@arqbcn.cat – Webs: www.esglesiadeparcelona.cat – www.arquebisbatparcelona.cat

Prelat

Decrets

DECRET 23 /14.— Barcelona, 4 de desembre de 2014

Considerada la petició presentada pel president de l'associació PATRONAT PARROQUIAL MARE DE DÉU DE L'ESPERANÇA, amb seu social a la parròquia del mateix nom de Barcelona, en la qual es sol·licitava la dissolució de l'esmentada entitat amb efectes de 31 d'octubre;

Atenent que els membres de l'associació Patronat parroquial Mare de Déu de l'Esperança han pres legítimament aquest acord en l'assemblea de socis de 14 de maig de 2014;

Atenent els articles 57 i 58 dels estatuts de l'associació Patronat parroquial Mare de Déu de l'Esperança;

PEL PRESENT decret, d'acord amb el que prescriuen els canons 120 § 1 i 326 del Codi de Dret Canònic, suprimim l'associació PATRONAT PARROQUIAL MARE DE DÉU DE L'ESPERANÇA, i disposem que els béns fins ara propietat de la institució siguin destinats a aquella finalitat determinada als estatuts.

Ho decreta i firma l'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arquebisbe de Barcelona

Per manament del Sr. Cardenal Arquebisbe

Sergi Gordo Rodríguez, prev.
Secretari general i Canceller

DECRETO 24/14.— Barcelona, 18 de diciembre de 2014

Visto el escrito del Rvdo. P. Josep M. Blanquet Gas, S.F., Postulador de la Causa de canonización de la Madre Encarnación Colomina Agustí, religiosa cofundadora con San José Manyanet de las Misioneras Hijas de la Sagrada Familia de Nazaret, de 26 de septiembre de 2014;

POR EL PRESENTE decreto que sea instruido un proceso y no pudiendo presidir personalmente el tribunal a causa de mis ocupaciones pastorales, nombro un Tribunal «ad casum, nepereantprobationes» con el fin de poder interrogar a algunos testigos de bastante edad, y designo como Juez Delegado al Rvdo. P. RamonDoménechCastells, OFM; como Promotor de Justicia al Rvdo. P. Vicente Benedito Morant, OP y como Notaria Actuarial a la Sra. ChiaraRostagno.

El Canciller comunicará a cada uno de los miembros del tribunal el nombramiento que acabo de hacer de cada uno de ellos para que comparezcan todos en el palacio episcopal, ante el Excmo. y Rvdm. Sr. SebastiàTaltavullAnglada, Obispo auxiliar y Vicario General de la Archidiócesis de Barcelona, con el fin de aceptar los cargos para los que han sido designados, prestar el debido juramento e intervenir en las demás diligencias del mencionado proceso

Lo decreta y firma el Excmo. y Rvdm. Sr. Cardenal Arzobispo de Barcelona.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arzobispo de Barcelona

Por mandato del Sr. Cardenal Arzobispo

Sergi Gordo Rodríguez, pbro.
Secretario General y Canciller

Cartes

Carta sobre la Visita Pastoral. Pregària per a la Visita Pastoral.

Benvolguts i benvolgudes,

Em plau comunicar-vos que, a partir de gener de 2015, farem la Visita Pastoral als arxiprestats del Guinardó i del Poble Nou, de Barcelona. Aquesta Visita és un motiu de joia per al pastor diocesà i per a les parròquies i realitats eclesials dels arxiprestats ja que permet intensificar la relació entre els diocesans i el seu pastor. Per a mi és una Visita molt esperada per compartir la fe, la vida, les esperances, els projectes i les dificultats de les comunitats i dels seus membres. Aquesta Visita m'ajuda que sigui més realitat en la meua vida aquella expressió amb la que el Papa Francesc demana a tots els pastors: «fer olor d'ovella».

Amb motiu de la Visita Pastoral presidiré també l'Eucaristia a cada parròquia de l'arxiprestat; intensificant la nostra comunió eclesial i fent present l'Església diocesana a cada parròquia on celebrarem la *statio*.

La Visita Pastoral contribueix al bé espiritual de les parròquies, comunitats, institucions i realitats eclesials dels arxiprestats on se celebra. La presència del Pastor diocesà dóna sempre el sentit de pertinença a l'Església diocesana, el sentit de *diocesanitat*. Cada parròquia forma part d'un arxiprestat i això demana que es faci una autèntica pastoral de conjunt arxiprestal. Però les parròquies formen part, també, de l'Arxidiòcesi participant de la seva naturalesa i missió eclesial.

A tots els diocesans, però especialment als qui formen part dels Arxiprestats del *Guinardó* i del *Poble Nou*, els demano que encomaneu al Senyor aquest treball pastoral que farem amb la participació del Sr. Bisbe auxiliar, els Vicaris Episcopals, els Arxiprestos i els Delegats Diocesans.

Acabo amb les paraules finals de la «Pregària per a la Visita Pastoral»:

«Veni a visitar-nos, Senyor,
per mitjà del ministeri de qui, en nom vostre,
és el nostre pare i pastor.
Que les nostres parròquies, llars, obres
i sobretot els nostres cors s'obrin per rebre-us. Amén».

Amb una salutació i benedicció molt cordials,

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arquebisbe de Barcelona

Pregària per a la visita pastoral

Senyor Jesucrist, Vós, que sou el nostre Bon Pastor,
concediu-nos, als fidels de la nostra Parròquia,
de comprendre i acollir el misteri de gràcia
que acompanya la Visita Pastoral del nostre Bisbe.
Que ens ajudi a descobrir el sentit de la nostra pertinença
a la Santa Església Catòlica,
a valorar la nostra dignitat de cristians,
a sentir el compromís de ser membres vius i actius
del Poble de Déu, que és el vostre Cos místic.
Feu, Senyor, que per la Visita Pastoral
sigui la Vostra Visita, la que rebem.
La Visita Pastoral ve a manifestar-nos el vostre amorós designi
de redempció i de pau,
a corregir les nostres deficiències
i a fer-nos descobrir nous camins de fidelitat
a l'Evangelí i al Regne de Déu,
perquè la nostra vida cristiana,
enmig de la realitat del nostre món,
es vegi enfortida i sostinguda per la vostra gràcia.
Veni a visitar-nos, Senyor,
per mitjà del ministeri de qui, en nom vostre,
és el nostre pare i pastor.
Que les nostres parròquies, llars, obres i sobretot els nostres
cors s'obrin per rebre-us.
Amén.

Oración para la visita pastoral

Señor Jesucristo, Tú, que eres nuestro Buen Pastor
concédenos, a los fieles de nuestra Parroquia,
comprender y acoger mejor el misterio de gracia
que acompaña la Visita Pastoral de nuestro Obispo.
Que su visita nos ayude a descubrir el sentido que tiene
ser miembros de la Santa Iglesia Católica,
a valorar nuestra dignidad de cristianos
a llevar a la práctica el compromiso de pertenecer
al Pueblo de Dios, que es tu cuerpo místico.
Haz, Señor, que por medio de la Visita Pastoral
sea Tu Visita la que recibamos.

La Visita Pastoral viene a manifestarnos tu amoroso designio
de redención y de paz,
a corregir nuestras carencias
y a hacer que descubramos nuevos caminos de fidelidad
al Evangelio y al Reino de Dios,
para que nuestra vida cristiana,
en medio de la realidad de nuestro mundo,
se vea fortalecida y sostenida por tu gracia.
Ven a visitarnos, Señor,
por medio de aquel que, en tu nombre,
es nuestro padre y pastor.
Que nuestras parroquias, nuestras familias y nuestras obras,
y sobre todo nuestros corazones,
se abran para recibirte.
Amén.

Homilies i al·locucions

Paraules del Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona i Gran Cancellier de les Facultats de Teologia, Filosofia i d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts Cristianes, Dr. Lluís MartínezSistach, en l'acte d'ingrés del Dr. Francesc Torralba Roselló en la Reial Acadèmia de Doctors. Seminari Conciliar de Barcelona. 4 de desembre de 2014

Aquesta Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, seu també de la Facultat de Teologia de Catalunya, de la Facultat de Filosofia de Catalunya i de la Universitat Ramon Llull, i de la Facultat «Antoni Gaudí» d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts Cristianes, celebra un acte molt solemne i molt entranyable: l'ingrés a la Reial Acadèmia de Doctors del Doctor Francesc Torralba Roselló.

Com a gran Cancellier d'aquestes Facultats, agraeixo moltíssim a l'Excm. President de la Reial Acadèmia de Doctors, Dr. Alfredo Rocafort, que hagi autoritzat celebrar aquest acte en aquesta seu. Tots els vinculats a aquestes Facultats ens sentim molt honorats en acollir en aquesta seu universitària a la Reial Acadèmia de Doctors. Considerem la celebració d'aquest acte com una valoració del treball a nivell universitari de docència i d'investigació d'aquestes Facultats. Ho veiem també com un reconeixement del bon treball que el nou acadèmic realitza en la docència i investigació en aquestes Facultats.

Des d'aquest curs acadèmic podem oferir a la Reial Acadèmia de Doctors i a la cultura de Catalunya i d'arreu, la creació d'una nova Facultat d'Història de l'Església, d'Ar-

queologia i d'Arts Cristianes que hem batejat amb el nom d'Antoni Gaudí per sintonia entre el nostre arquitecte i el contingut de la nova institució. Considero que omple un buit en l'àmbit eclesial ja que en l'Església existeixen només tres Facultats d'Història de l'Església (Roma, Polònia i Mèxic), dues d'Arqueologia Cristiana (Roma i Jerusalem) i és la primera respecte l'Art Cristià.

Recentment hem celebrat a Barcelona el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats. En la sessió dedicada als pastors, ens reunirem vint-i-cinc pastors diocesans de quatre continents que tenim la cura pastoral de 200 milions de persones. En l'Audiència que ens concedí el Papa Francesc el 27 d'aquest mes de novembre, ens parlà que en les grans ciutats – actualment el 52% de la població mundial viu en ciutats – és molt necessari el diàleg multicultural ja que en aquestes urbs conviuen moltes cultures. Considero que la Reial Acadèmia de Doctors contribueix moltíssim a aquest diàleg per fer aquestes concentracions urbanes més humanes i més cultes.

Felicito molt cordialment el Dr. Francesc Torralba, professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya, pel seu ingrés merescut en la prestigiosa Reial Acadèmia de Doctors i desitjo que la seva presència com a Acadèmic Numerari pugui enriquir el treball d'aquesta preuada institució. La seva riquíssima conferència confirma aquest desig meu. Com a Gran Canceller de la Facultat en què el Dr. Torralba realitza el seu treball intel·lectual i de docència universitària, estic molt content que hagi estat distingit avui per l'estimada Reial Acadèmia de Doctors.

La conferència d'ingrés del Dr. Francesc Torralba, doctor en Filosofia i Teologia i la resposta en nom de la Reial Acadèmia de Doctors, feta per l'Acadèmic de Número, professor David Jou i Mirabent, ens han enriquit i és motiu d'agraïment. El seu discurs ens ha apropiat moltíssim la filosofia a la nostra vida quotidiana i ha posat en relleu la necessitat del pensament filosòfic en la cultura actual per fer-la més humana i transcendent. En els set moviments exposats pel Dr. Torralba, hi he vist un reflex del contingut de l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, del Papa Francesc, especialment el setè moviment: transformar. El Papa Francesc ens diu que somia transformar-ho tot, les estructures, els horaris, el llenguatge per tal que l'Església sigui evangelitzadora, per tal que es realitzi la conversió personal, pastoral i missionera.

Estic molt content d'aquesta col·laboració entre aquestes nostres institucions que s'ha manifestat un cop més en la celebració que estem fent. Desitjo que continuem realitzant futures col·laboracions entre les nostres estimades institucions al servei de la recerca i de l'ensenyament universitari i en bé de la ciència i del desenvolupament global de les persones i de Catalunya.

A tots els qui han assistit a aquest Solemne Acte el nostre profund agraïment, de l'Excel·lentíssim President de l'Acadèmia de Doctors i meu. Aquesta presència ha

col·laborat a l'objectiu de donar relleu a les nostres activitats per a major esplendor i glòria de les Ciències al servei de la veritat i de les persones.

L'Acte ha acabat. S'aixeca la sessió.

Homilia del Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, en la Solemnitat de la Immaculada Concepció. Catedral de Barcelona, 8 de desembre de 2014.

Celebrem aquesta solemnitat en el context litúrgic d'Advent. Maria és la figura de l'Advent juntament amb Jesús. I ho és perquè fou escollida com a Mare del nostre Salvador. Per això, avui celebrem aquest do que Déu li va concedir: Maria fou concebuda sense pecat original. La nostra ciutat de Barcelona i la nostra Catedral des del segle XIII han manifestat aquesta fe mariana.

Acogemos en esta celebración de la Eucaristía un nutrido grupo de diáconos permanentes de las diócesis españolas que se han reunido estos días en Barcelona. Una de las funciones de los diáconos es servir al altar participando en el ministerio pascual del Señor. Estos hermanos nuestros han recibido la vocación del diaconado y han respondido con su familia en la misma generosidad de María. Esta modalidad del ejercicio permanente del diaconado fue restaurado en la Iglesia por el Concilio Vaticano II que se celebró hace 50 años.

Avui considerem dues veritats molt importants de la nostra fe: la realitat del pecat original i, després, la victòria de la gràcia de Crist sobre el pecat, victòria que resplendeix de manera sublim en Maria Santíssima. L'existència del que l'Església denomina «pecat original» és d'una evidència esclafant. Per prendre'n consciència és suficient mirar a l'entorn nostre i especialment dintre de nosaltres mateixos, quan l'egoisme sembla que tingui més força que l'amor.

Tots ens fem alguna vegada aquesta pregunta: ¿D'on procedeix el mal? Especialment per a un cristià creient, l'interrogant és encara més profund: si Déu, que és Bondat absoluta, ho ha creat tot ¿d'on ve el mal? Les primeres pàgines de la Bíblia, les pàgines del Gènesi, responen precisament a aquesta pregunta fonamental que interpel·la a cada generació humana, amb la narració de la creació i de la caiguda dels nostres primers pares: Déu va crear l'home i la dona a la seva pròpia imatge i semblança perquè visquin. Però Déu no va crear la mort, sinó que aquesta va entrar en el món per l'enveja del diable, el qual, rebel·lant-se contra Déu, enganyà també els homes, induint-los a la desobediència. És el drama del mal ús de la llibertat humana que Déu accepta fins al fons per amor, però prometent que hi haurà un fill de dona que esclafarà el cap de l'antiga serp.

Aquesta dona és la Dona predestinada a ser Mare del Redemptor, Mare d'Aquell que es va humiliar fins a l'extrem per retornar-nos a nosaltres la nostra dignitat original, més encara, per donar-nos la filiació divina. Aquesta Dona, als ulls de Déu, té des de sempre un rostre i un nom: «Plena de Gràcia» (Lc 1, 28), com la salutà l'àngel en visitar-la a Natzaret i avui hem escoltat en l'Evangeli que hem proclamat. Ella és la nova Eva, destinada a ser mare de tots els redimits. Sant Andreu de Creta escrigué: «La *Theotókos* Maria, el refugi comú de tots els cristians, fou la primera en ser alliberada de la primitiva caiguda dels nostres primers pares». En l'oració col·lecta de la missa hem pregat dient que Déu «preparà una digna estança per al seu Fill i, en previsió de la seva mort, la preservà de tota màcula de pecat».

La Immaculada Concepció és una veritat de la fe que els cristians joiosament hem de creure. Fou el Papa Pius IX, l'any 1854, qui va proclamar aquest dogma de fe, fonamentant-se en la fe de l'Església sobre aquest misteri marià. Recordem les paraules de Pius IX: «La Benaurada Verge Maria, des del primer instant de la seva concepció, per una gràcia i un favor singular de Déu totpoderós, en virtut dels mèrits de Jesucrist, Salvador del llinatge humà, va ser preservada intacta de tota màcula de pecat original».

Malgrat aquesta prerrogativa que Maria va rebre de Déu, ella era una criatura humana com tots nosaltres, era un brot de la nostra nissaga. Ella també fou redimida pels mèrits infinits del Fill de les seves entranyes virginals. Per això ella està molt a prop nostre i la podem imitar en les actituds que tingué i que es fan ben paleses en el fragment evangèlic de l'anunciació que hem escoltat.

Aquesta consideració fa que nosaltres, que som també homes i dones de fe que hem estat redimits com ella pels mèrits infinits de Jesucrist, puguem imitar Maria. Això demana que responguem a Déu amb el nostre «jo» humà, conscientment i lliurement i que en la nostra vida concreta visquem amb joia la fe que hem rebut. Potser pensem que avui això és impossible. Però, com Maria, ens cal escoltar la veu de l'àngel que ens parla per la fe: «A Déu res no li és impossible». Si posem la nostra confiança en Déu tot serà possible. Déu està interessat en la nostra salvació i en la nostra santedat. Ho hem escoltat en el fragment de la carta de sant Pau als cristians d'Efes: «Déu ens elegí en ell abans de crear el món. Perquè fóssim sants, irrepreusibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist». El Senyor que vol tot això per a nosaltres, ens donarà tot l'ajut perquè puguem viure la joiosa i sublim vocació de ser fills i filles de Déu.

En el fragment de l'Evangeli d'avui, hem escoltat com l'àngel comunica a Maria la missió que Déu li confiava. L'àngel li digué: «Déu t'ha concedit el seu favor. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill-de-l'Altíssim». I Maria va acceptar generosament aquesta vocació divina, dient: «Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules». Aquesta fou l'actitud i l'actuació

constant de Maria, de la «Plena de gràcia». I aquesta és l'actitud i l'actuació que la nostra Mare del cel vol que tinguem tots nosaltres. Ens ho va dir en les noces de Canà, amb aquelles paraules que va dirigir als qui servien en el banquet de noces: «Feu tot el que Jesús us digui».

Para ello, queridos hermanos y hermanas, hemos de imitar a María en la lectura y la escucha de la Palabra de Dios. Hay que poner de relieve la familiaridad de María con la Palabra de Dios, ésta es verdaderamente su misma casa, de la cual sale y entra con total naturalidad. Habla y piensa con la Palabra de Dios y ésta se convierte en palabra suya. Los pensamientos de María están en sintonía con el pensamiento de Dios. Al estar íntimamente penetrada por la Palabra de Dios, puede convertir-se en la Madre de la Palabra encarnada (cf. Benedicto XVI, *Deus caritas est*, 41).

María «llena de gracia», la Madre de Dios es la figura de la Iglesia en la escucha de la Palabra de Dios, que en ella se hizo carne. María es, también, símbolo de la apertura a Dios y a los hermanos. Ella escuchaba la Palabra de Dios y respondía a esta Palabra con su Sí, tal y como hemos escuchado hoy en el Evangelio, porque ella practicaba aquello que nos dijo: «Haced todo lo que Jesús os diga». Imitando a María, es como podemos vivir mejor este tiempo litúrgico de Adviento y así prepararnos debidamente para la celebración de la Navidad.

Paraules del Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona i Gran Canceller de la Facultat de Teologia de Catalunya, Dr. Lluís Martínez Sistach, en la inauguració del Tercer Simposi Internacional sobre el Concili Vaticà II. Facultat de Teologia, 10 de desembre de 2014.

Una salutació molt cordial a tots i totes els que participeu en aquest tercer Simposi Internacional sobre el Concili Vaticà II, amb motiu del 50è aniversari de la seva celebració. Un saluto molto cordiale specialmente al Professore Andrea Riccardi, fondatore della Comunità di Sant'Egidio che sempre è stata molto presente nella nostra città e nella nostra Chiesa. Grazie per accompagnarci ed arricchirci con la sua collaborazione in questo Simposio.

Dediquem aquest tercer Simposi a dues Constitucions del Concili Vaticà II, la dogmàtica *Lumen Gentium* i la *Sacrosanctum Concilium*. Aquesta segona va ser cronològicament aprovada abans que la primera.

Parlar d'aquests documents elaborats i aprovats en l'aula conciliar a la Basílica de San Pietro, els anys 1962-1965, per a tots nosaltres és entranyable i motiu per donar-ne gràcies a Déu. El Concili fou un esdeveniment eclesial de primera magnitud, que ha

incidit molt positivament en la vida de l'Església estesa d'Orient a Occident i també indirectament en el món.

Tanmateix pel qui us parla, el Concili em porta molts records eclesials i personals entranyables, ja que vaig arribar a Roma per ampliar estudis justament l'onze d'octubre de 1962 a l'inici del Concili i vaig estar-hi fins després de la clausura del Concili. Parlar del Concili em rejoveneix no solament per aquest motiu, sinó també perquè fou el riquíssim contingut pastoral de l'Assemblea Ecumènica la que vaig anar aplicant des de sacerdot jove en el meu ministeri parroquial i de docència en aquesta mateixa seu.

Certament, com indica el títol del Simposi, el Concili presenta com a tema emblemàtic l'Església com a misteri de comunió i de missió. I això apareix molt clarament en la Constitució *Lumen Gentium* sobre l'Església. Tots els capítols d'aquesta constitució són importantíssims i en molts aspectes innovadors respecte de la teologia i de la pastoral que dominava els anys preconciliars, per més que aquests continguts innovadors no els va oferir el Concili com si haguessin nascut com un bolet, sinó que uns cinquanta anys abans de la seva convocatòria per part de Sant Joan XXIII ho anaven preparant els treballs en el camp de la litúrgia, de la teologia, de l'exegesi, de l'ecumenisme, de la patrologia, del laïcat, etc. Els resultats del Concili són fruits d'aquest ampli moviment que es vivia en l'Església portat per pensadors qualificats.

Desitjaria posar en relleu una relació important entre els continguts de les dues Constitucions esmentades abans, objecte del nostre Simposi. Em refereixo concretament a l'Església diocesana, local o particular en terminologia dels distints documents conciliars. En aquesta temàtica de l'Església local hi conflueixen algunes de les principals qüestions eclesials que eren molt actuals i que ho són encara: l'acció evangelitzadora i missionera, la coresponsabilitat dels membres del poble de Déu, la naturalesa i col·legialitat de l'episcopat, la relació orgànica i necessària entre episcopat i presbiterat, la interrelació entre Església i món, el diàleg ecumènic, etc.

Podem afirmar que la constitució *Lumen Gentium* va significar una revolució copernicana de l'Església particular respecte de l'eclesiologia preconciliar. Aquesta constitució ens ha ofert una concepció teològica molt rica de l'Església diocesana. M'atreviria a dir que aquesta revolució copernicana va començar en el primer document aprovat pel Concili, la *Sacrosanctum Concilium*. Concretament, en el número 2 d'aquest document s'afirma que «La litúrgia, per la qual, sobretot en el diví sacrifici eucarístic, 'és fa present l'obra de la redempció', contribueix en un grau màxim... a manifestar la naturalesa autèntica de la veritable Església». El text es refereix a l'Església una i única en Crist, però es refereix també a l'Església diocesana ja que l'eucaristia se celebra en un lloc concret.

Tanmateix el primer text explícit del Concili sobre l'Església diocesana el trobem en el número 41 d'aquesta constitució. Diu així: «Per això convé que tothom doni la

més gran importància a la vida litúrgica de la diòcesi entorn del bisbe, principalment a l'església catedral; amb la convicció que la principal manifestació de l'Església es troba en la participació plena i activa de tot el poble sant de Déu en les mateixes celebracions litúrgiques, sobretot en la mateixa eucaristia, en una única pregària entorn d'un mateix altar presidit pel bisbe envoltat del seu presbiteri i dels ministres». El text ens diu que l'eucaristia és la principal manifestació de l'Església i l'eucaristia sobretot presidida pel bisbe diocesà.

A la llum d'aquests continguts, la constitució *Lumen gentium* va enriquir la teologia de l'Església diocesana. En aquest sentit, vull fixar-me en el número 23. Diu això: «Així mateix, els bisbes, presos individualment, són el principi visible i el fonament de la unitat de llurs esglésies particulars, formades a imatge de l'Església universal: en elles (*in quibus*) a partir d'elles (*ex quibus*) existeix l'Església Catòlica una i única».

És en aquesta articulació entre Esglésies diocesanes i Església universal que presenta el text conciliar que Legrand manifestà que significa una revolució copernicana respecte de l'eclesiologia dominant en el temps immediat a la convocatòria del Concili. Amb aquesta presentació conciliar s'ha superat aquella concepció de les Esglésies diocesanes com realitzacions parcials de l'Església universal.

I serà el decret conciliar *Christus Dominus*, preparat per la Comissió conciliar de la qual el nostre estimat cardenal Narcís Jubany n'era membre, que en el número 11 afirma parlant de l'Església diocesana: «La diòcesi és una porció del poble de Déu... en la qual hi ha de debò i actua l'Església de Crist, una, santa, catòlica i apostòlica».

Aquesta teologia conciliar de l'Església diocesana ha tingut moltes conseqüències positives pastorals. Poso només un exemple: la comunió ha d'estar sempre entre totes les Esglésies diocesanes entre si i amb la de Roma que presideix aquest *corpus Ecclesiarum*. Sense aquesta comunió eclesial, aquells deixarien de ser imatge de l'Església de Crist una i única. Aquí radica la dimensió centrípeta de cada Església diocesana, que inclou allò que necessàriament ha de ser comú a totes elles, en la fe, els sagraments i el disciplina.

Però també cal tenir present l'exigència respecte a la pròpia idiosincràsia de cada Església diocesana per tal que pugui significar i realitzar més eficaçment en cada lloc la única missió de l'Església de Crist una i única. En això radica la dimensió centrífuga, descentralitzadora de l'Església diocesana. Aquí em plau citar un teòleg d'aquesta casa, el bisbe Josep Capmany, el qual comentant aquest text conciliar afirmava això: «El principi de l'Església que està i actua en les Esglésies particulars no només corregeix per superació el concepte de federació d'Esglésies, sinó que assegura a aquestes la legitimitat de les seves característiques particulars, d'acord amb el lloc o grup humà en el qual viuen. És un concepte bàsic per al gran tema missioner de la inculturació» (*Misión en comunión*, Madrid 1984, 24).

Gràcies Concili Vaticà II – pares conciliars i experts – pels documents que ens has deixat. Cal que nosaltres el coneguem més i millor per aprofitar-ho al màxim. És el que volem fer amb aquest tercer Simposi que inaugurarem. A tots us desitjo que el treball i la convivència siguin molt profitosos en aquesta estimada Església metropolitana de Barcelona.

Homilia del Dr. Lluís Martínez Sistach, Cardenal Arquebisbe de Barcelona, en la Missa de Mitjanit de Nadal a la Catedral de Barcelona. Barcelona, 25 de desembre de 2014

Avui celebrem la festa entranyable del Nadal. Els cristians commemorem solemnement el naixement del Fill de Déu a Betlem. Després del pecat dels nostres primers pares, Déu va prometre que ens salvaria, que ens faria fills i filles de Déu. Arribant la plenitud dels temps, el Fill de Déu es va encarnar en les entranyes virginals de Maria per obra de l'Esperit Sant.

Déu ens podia perdonar els pecats, ens podia salvar de moltes maneres, però ho va fer adaptant-se a la nostra manera de ser. Va voler prendre la nostra naturalesa humana en tot igual a la nostra menys en el pecat i va voler néixer en el si d'una família. Déu pel grandíssim amor que ens té, ha volgut apropar-se, visitar-nos, estar amb nosaltres, posar la seva tenda de campanya enmig nostre.

En el cristianisme, a diferència de les altres religions, no és tant l'home i la dona qui busca a Déu, sinó que és Déu qui ens busca, malgrat que en ocasions nosaltres ens amaguem o ens apartem d'Ell. Nadal n'és una manifestació ben palesa: Déu s'encarna, Déu ve a nosaltres. I sabem que el Nadal, la seva visita a nosaltres, es repeteix moltes vegades en la nostra vida. Aquesta actitud de Déu és expressió del seu amor que ens té, perquè ens ha creat i perquè ens ha salvat. El seu amor és més gran que l'amor que ens ha tingut o ens tenen els nostres pares.

El Nadal cristià és la festa que ens porta a la contemplació d'un misteri sorprenent i joiós: que Déu creador i omnipotent és sobretot amor i que aquest amor el porta a fer-se per a nosaltres infant i humil. Sembla impossible que l'omnipotent es pugui fer infant, pobre i necessitat. Tanmateix això fou possible per l'amor del nostre Déu a tota la humanitat.

I el Nadal cristià, aquesta festa d'amor i de fraternitat que Déu ens manifesta, ha calat en el món cristià i no cristià. L'home actual, malgrat estar adelerat per la ciència i la tècnica, té necessitat del missatge de Nadal i pot esdevenir-hi sensible. Sí, realment el missatge de Nadal està amarat d'amor. Per això ha calat profundament en el cor de la humanitat. Aquest any és el centenari de l'inici de la Primera guerra Mundial, la gran

Guerra, i es va produir un fet tant insòlit com significatiu amb motiu del Nadal: en alguns indrets, combatents de les dues bandes del front van sortir de les seves trinxeres per confraternitzar els uns amb els altres.

En l'Evangelí que hem escoltat se'ns parla de l'infant de Betlem com de la Paraula que existia al principi, i la Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Per aquest infant –que era Déu i home– tot ha vingut a l'existència i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. L'evangelí ens diu també que tenia en ell la Vida i la Vida era la Llum dels homes. L'infant de Betlem que Maria ens donà i que adoraren els pastors i els reis mags, era Déu, creador i redemptor. Davant d'aquest misteri de Nadal, Santa Caterina de Sena, una de les patrones d'Europa, expressa el misteri de Nadal amb aquestes paraules fetes pregària joiosa: «Vós, oh Déu, empès pel vostre amor, per la voluntat que teníeu de reconciliar per la gràcia el llinatge humà amb vós, ens vau donar la paraula del vostre Fill Unigènit, que realment fou conciliador i mitjancer entre vós i nosaltres». I encara, la santa, es preguntava davant de Déu quina fou la causa del Nadal, i es responia així: «La causa fou només l'inefable amor vostre».

Jesús que neix a Betlem, ens va ensenyar la pregària entranyable del Parenostre que els cristians diem moltes vegades i no hauríem de passar cap dia sense resar aquesta pregària. Amb aquesta oració ens diu que Déu és el nostre Pare que té cura de cadascú de nosaltres com els pares tenen cura dels seus fills. Déu és el nostre Pare i nosaltres som fills i filles de Déu i, per tant, hem de viure amb confiança en les mans del nostre Pare del cel i com a fills ens hem de semblar a Déu el nostre Pare. I si som fills i filles de Déu, vol dir que som germans ja que tenim un Pare comú.

Celebramos este gran Misterio de Navidad con la Eucaristía. El niño Dios se hace presente en nuestra celebración con la proclamación de su Palabra y con su cuerpo y su sangre. El altar es un auténtico pesebre, ya que estará presente de manera sacramental pero real Jesús muerto y resucitado. Y con la celebración de la Eucaristía venimos a adorar al Señor, como lo hicieron los pastores aquella noche santa en el establo de Belén. Como ellos, hoy hemos recibido la misma buena noticia que nos llena de mucha alegría: hoy, en la Ciudad de David, os ha nacido un salvador, que es el Mesías, el Señor. Le adoramos en el altar como Mesías, único Salvador que perdona nuestros pecados y nos conduce hacia la Jerusalén celestial para vivir eternamente con Dios en la plenitud del amor.

A Jesús lo encontramos en cada hombre y en cada mujer de la humanidad, especialmente en los pobres y necesitados. Él ha querido identificarse con nosotros, diciéndonos que todo lo que hagamos o dejemos de hacer a cualquier persona, lo hacemos o lo dejamos de hacer a él. Con ello, el Señor nos quiere decir que no podemos separar nunca el amor a Dios del amor a los hermanos y que no podemos amar a Dios auténticamente si no amamos a nuestros hermanos. Navidad es la fiesta universal. *Cáritas*

nos pide nuestra solidaridad siempre, pero especialmente en estas fiestas de Navidad.

Las consecuencias de la crisis económica en muchísimas personas y familias van aumentando. Cáritas de Barcelona –la diocesana y las parroquias– han ayudado a un 5% más de personas en el año 2014 respecto del año anterior. La pobreza en nuestro país se va haciendo más crónica, más intensiva, más extensa y más profunda. El niño Dios mueva los corazones humanos y van aumentando los donativos a Cáritas y el número de voluntarios. ¡Demostremos gracias a Dios!

Navidad es una fiesta muy familiar. Recordamos estos días nuestros padres y abuelos y tantas cosas buenas que nos enseñaron o nos enseñan. Aprovechemos estos recuerdos para convertir nuestro corazón y poderle ofrecer al niño Dios una estancia sencilla pero confortable, un corazón de carne que ama a Dios y a los hermanos.

Que María que es protagonista en la fiesta de Navidad nos ayude para que con el testimonio de nuestra vida de fe, esperanza y caridad, vayamos ofreciendo como ella Jesús a nuestras familias, conocidos y vecinos. Que ella nos haga evangelizadores y misioneros del amor de Dios manifestado en Jesucristo. Amén

Homilia del Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, en la Missa de Dia de Nadal, Catedral de Barcelona, 25 de desembre de 2014.

Amb el cor ple de goig celebrem la festa del Nadal. És una festa entranyable i pleníssima d'espiritualitat i d'humanisme. És motiu de joia i d'alegria. Així ho van anunciar els àngels aquella nit santa de Nadal a la contrada de Betlem: «Us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria: Avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor». L'anunci va dirigit a tots, també a tots nosaltres que celebrem avui joiosament l'eucaristia en aquesta antiquíssima Catedral, i va dirigit a tota la humanitat.

¿Per què és motiu d'alegria aquesta bona notícia? Perquè Déu havia promès als nostres primers pares que ens perdonaria els nostres pecats i que ens salvaria donant-nos la vida eternament feliç amb Déu en el cel. I Déu va complir la seva promesa i el Fill de Déu es va encarnar en les entranyes virginals de Maria per obra de l'Esperit Sant i va néixer aquesta nit santa a Betlem. El Messies, el fill de Déu esperat es féu home i naixia infant posat en una menjadora, en una establia perquè no trobaren lloc en l'hostal de Betlem.

Déu perquè ens estima entranyablement des de tota l'eternitat ha complert la seva promesa i ho ha fet adaptant-se al màxim a la nostra manera de ser perquè ens coneix

profundament en haver-nos creat a la seva imatge i semblança. Ha pres la nostra mateixa naturalesa humana en tot igual a la nostra amb el dolor, el cansament, la fatiga i la mort, menys el pecat. I ha volgut néixer en el si d'una família, la sagrada Família de Natzaret. I ha volgut conviure amb nosaltres, parlar la nostra llengua, passar per les dificultats i limitacions que tots experimentem.

L'evangeli que hem escoltat ens diu qui és realment aquest infant que neix pobre a Betlem. L'Evangeli que hem escoltat ens ha dit que és la Paraula que existia al principi, i la Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Per aquest infant –que era Déu i home– tot ha vingut a l'existència i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. L'Evangeli ens diu també que tenia en ell la Vida i la Vida era la Llum dels homes. L'infant de Betlem que Maria ens donà i que adoraren els pastors i els reis mags, era Déu, creador i redemptor. Davant d'aquest misteri de Nadal, Santa Caterina de Sena, una de les patrones d'Europa, expressa el misteri de Nadal amb aquestes paraules fetes pregària joiosa: «Vós, oh Déu, empès pel vostre amor, per la voluntat que teníeu de reconciliar per la gràcia el llinatge humà amb vós, ens va donar la paraula del vostre Fill Unigènit, que realment fou conciliador i mitjancer entre vós i nosaltres». I encara, la santa, es preguntava davant de Déu quina fou la causa del Nadal, i es responia així: «La causa fou només l'inefable amor vostre».

El Nadal ens fa ben palesa una característica pròpia i específica del cristianisme. En el cristianisme no són tant l'home i la dona els qui cerquen Déu, com que Déu és qui cerca l'home i la dona. Això el nostre Déu únic i verdader ho ha fet sempre. Els nostres primers pares s'amagaren després d'haver desobeït Déu i fou Déu qui els cercà en el paradís i els hi va prometre la redempció. Nadal és una altra manifestació que Déu ve a nosaltres encarnant-se i posant la seva tenda de campanya entre les nostres. Això és expressió de l'amor etern, infinit i gratuït que Déu ens té a tots els homes i dones de la humanitat.

El Nadal cristià que contemplem i celebrem en aquesta Eucaristia ens porta a contemplar un misteri molt sorprenent: ¿com és possible que Déu etern, infinit, omnipotent, creador de l'univers, es faci infant i neixi pobre a Betlem? Sembla impossible que l'omnipotent es faci infant, pobre i necessitat de tot. Tanmateix això fou possible per l'amor de Déu a tota la humanitat.

I el Nadal cristià, aquesta festa d'amor i de fraternitat que Déu ens manifesta, ha calat en el món cristià i no cristià. L'home actual, malgrat estar adelerat per la ciència i la tècnica, té necessitat del missatge de Nadal i pot esdevenir-hi sensible. Sí, realment el missatge de Nadal està amarat d'amor. Per això ha calat profundament en el cor de la humanitat. Aquest any és el centenari de l'inici de la Primera Guerra Mundial, la Gran Guerra, i es va produir un fet tan insòlit com significatiu amb motiu del Nadal: en al-

guns indrets, combatents de les dues bandes del front van sortir de les seves trinxeres per confraternitzar els uns amb els altres.

Jesús que va néixer a Betlem ens va ensenyar la pregària entranyable del Parenostre, que els cristians diem moltes vegades i no haurem de passar cap dia sense resar aquesta pregària. Amb aquesta oració ens diu que Déu és el nostre Pare que té cura de cadascú de nosaltres com els pares tenen cura dels seus fills. Déu és el nostre Pare i nosaltres som fills i filles de Déu i, per tant, hem de viure amb confiança en les mans del nostre Pare del cel i com a fills ens hem de semblar a Déu el nostre Pare. I si som fills i filles de Déu, vol dir que som germans ja tenim un Pare comú.

Celebramos este gran Misterio de Navidad con la Eucaristía. El niño Dios se hace presente en nuestra celebración con la proclamación de su Palabra y con su cuerpo y su sangre. El altar es un auténtico pesebre, ya que estará presente de manera sacramental pero real Jesús muerto y resucitado. Y con la celebración de la Eucaristía venimos a adorar al Señor, como lo hicieron los pastores aquella noche santa en el establo de Belén. Le adoramos en el altar como Mesías, único Salvador que perdona nuestros pecados y nos conduce hacia la Jerusalén celestial para vivir eternamente con Dios en la plenitud del amor.

A Jesús lo encontramos en cada hombre y en cada mujer de la humanidad, especialmente en los pobres y necesitados. Él ha querido identificarse con nosotros, diciéndonos que todo lo que hagamos o dejemos de hacer a cualquier persona, lo hacemos o lo dejamos de hacer a él. Con ello, el Señor nos quiere decir que no podemos separar nunca el amor a Dios del amor a los hermanos y que no podemos amar a Dios auténticamente si no amamos a nuestros hermanos. Navidad es la fiesta universal. Cáritas nos pide nuestra solidaridad siempre, pero especialmente en estas fiestas de Navidad.

Las consecuencias de la crisis económica en muchísimas personas y familias van aumentando. Cáritas de Barcelona –la diocesana y las parroquias– han ayudado a un 5% más de personas en el año 2014 respecto del año anterior. La pobreza en nuestro país se va haciendo más crónica, más intensiva, más extensa y más profunda. El niño Dios mueve los corazones humanos y van aumentando los donativos a Cáritas y el número de voluntarios. ¡Demos gracias a Dios!

Navidad es una fiesta muy familiar. Recordamos estos días nuestros padres y abuelos y tantas cosas buenas que nos enseñaron o nos enseñan. Aprovechemos estos recuerdos para convertir nuestro corazón y poderle ofrecer al niño Dios una estancia sencilla pero confortable, un corazón de carne que ama a Dios y a los hermanos. Que para nosotros cristianos cada día sea Navidad.

Que Maria protagonista del Nadal ens hi ajudi. Amén

Homilia del Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, en la festa de la Sagrada Família, en la Basílica de la Sagrada Família. Barcelona 28 de desembre de 2014.

Amb joia celebrem avui a tota l'Església la festa de la Sagrada Família de Natzaret integrada per Jesús, Maria i Josep. I nosaltres tenim el privilegi de celebrar-ho en aquesta bellíssima i entranyable Basílica de la Sagrada Família que identifica arreu del món la nostra ciutat i la nostra comunitat cristiana de Barcelona.

La litúrgia renovada en el Concili Vaticà II ha volgut que celebrem aquesta festa de la Sagrada Família en el si de les festes de Nadal. Déu ens ha volgut salvar de la manera més adaptada a la nostra manera de ser: ha pres la nostra naturalesa humana i s'ha fet infant i ha nascut en el si d'una família, com ho fem tots. La família fonamentada en el matrimoni d'un home i d'una dona, és una institució creada per Déu, com ens explica el llibre del Gènesi de la Bíblia. I Déu quan ens salva no modifica el que ha creat, i naixent en una família ha dignificat aquesta institució i serà Jesús qui elevarà el matrimoni a la dignitat de sagrament, d'un sagrament que significarà l'amor entre Crist i l'Església.

Avui venim a donar gràcies a Déu amb l'Eucaristia, que Jesús neixi en la Sagrada Família de Natzaret i també venim a donar gràcies a Déu per aquest do tant preuat del matrimoni i de la família i per molts esposos que participen en aquesta festa i celebren els 25, els 50 o els 60 anys de la celebració del sagrament del seu matrimoni. Tots ens unim en la vostra acció de gràcies estimats matrimonis que celebren aquest any el vostre jubileu.

La família és importantíssima pel bé de les persones, de la societat i de l'Església. La família és la primera escola de les virtuts i dels valors, on els fills són estimats no pel que tenen, sinó pel que són, amb un amor pur i gratuït per part dels pares i on els esposos s'estimen cercant sempre el bé de l'altre abans que el propi bé i trobant en el bé de l'altre la pròpia felicitat.

L'amor dels esposos en el matrimoni fa que aquest sigui signe de l'amor de Jesucrist a l'Església, de l'amor de Déu a la humanitat. Per això, els esposos es casen perquè s'estimen i volen formar amb els fills una autèntica comunitat de vida i d'amor.

L'amor autèntic i verdader dels esposos és per sempre i dura sempre, siguin quines siguin les circumstàncies de la vida. L'amor és més fort que la mort i l'egoisme, i creix fins i tot davant de les dificultats. El sagrament del matrimoni comporta una presència de Crist en l'amor dels esposos, en la seva vida conjugal i familiar. La pregària diària dels esposos, junts o per separat, i la celebració de l'Eucaristia dominical ajuden moltíssim al creixement de l'amor conjugal i familiar. La família que resa unida roman unida.

El drama de les separacions i dels divorcis són dissortadament força freqüents avui. És molt necessari formar bé als adolescents i joves per tal que puguin celebrar el sagrament del matrimoni per a tota la vida, oferint així a ells mateixos i als fills una llar plena d'amor i de pau, pel bé de la seva vida humana i cristiana. Els esposos i els fills han d'imitar les virtuts de la Sagrada Família de Natzaret, on Jesús, Maria i Josep s'estimaven i s'esforçaven per superar les dificultats, i el seu amor no quedava tancat en la seva família, sinó que estimaven Déu i els germans, compartint el que tenien amb els qui en tenien menys.

Les famílies cristianes sou esglésies domèstiques, com ens recorda el Concili Vaticà II. Avui, estimats esposos, el Papa Francesc ens demana que siguem evangelitzadors i missioners i que siguem una Església en sortida, que anem a les perifèries on hi ha la gent per anunciar-los Jesús i el seu Evangeli, per facilitar-los unencontre personal de cadascú amb Jesús perquè descobreixin així el sentit més autèntic i joiós de la seva vida.

Hem d'anar a les perifèries. Vosaltres famílies cristianes ja esteu en les perifèries, perquè a l'entorn on viviu hi ha moltes persones que no coneixen Jesús o el coneixen malament. Penso que heu de prendre molta consciència que sou esglésies domèstiques que viviu en les perifèries. Així, com esglésies domèstiques podeu convidar els amics, els veïns, els familiars a la vostra llar per tal de compartir l'amistat i l'interès pels esdeveniments de la societat, del país, del món i de tots ells. Fàcilment serà possible un dia o un altre davant dels fets que vagin sortint en la conversa, fer referències a Jesús, llegir algun text de l'Evangeli i fer una pregària. Serà com un primer anunci de Jesús mort i ressuscitat per cadascun d'elles. Amb el temps és fàcil que els qui participen en aquestes reunions de la vostra església domèstica passin a l'església de la parròquia per integrar-se en la comunitat cristiana i celebrar la fe. Penso que en les grans ciutats, les famílies cristianes com esglésies domèstiques han de prendre consciència que han de ser evangelitzadores envers moltes persones que coneixen per diversos motius i que cal que siguin evangelitzades. Us encoratjo estimades famílies cristianes, a prestar aquest servei molt necessari i molt urgent.

María y José llevaron a Jesús al templo para presentarlo al Señor, como hemos escuchado en el evangelio. Los padres cristianos llevan también a sus hijos a la Iglesia para recibir el sacramento del bautismo, para presentarlos al Señor y para celebrar con el paso de los años la eucaristía dominical. La labor catequética de los padres, y en su defecto, de los abuelos, es muy importante y resulta muy difícil de substituir. Padres cristianos, procurad crear en vuestro hogar un clima de amor, de presencia de Jesús, de oración. Rezad en familia, rezad con vuestros hijos, rezad por vuestros hijos. Lo que sembráis quedará y dará sus frutos en un momento o en otro. No os desaniméis en vuestra tarea educadora y catequética.

Queridos esposos que celebráis este año vuestro jubileo matrimonial. Los 25, 50, 60 años de vida conyugal, es un testimonio muy necesario para los jóvenes. Les decís que un compromiso matrimonial por siempre es posible, realiza a las personas y hace felices, y que el amor si es auténtico crece con los años y las dificultades. Gracias por vivir vuestro compromiso matrimonial indisoluble.

Hoy es también la fiesta de los Santos Inocentes. El Papa Francisco dijo el día de Navidad: «Mi pensamiento se dirige hoy a todos los niños asesinados y maltratados, ya sea aquellos antes de ver la luz, privados del amor generoso de sus padres y sepultados por el egoísmo de una cultura que no ama la vida... También hoy en día su silencio impotente grita bajo la espada de tantos Herodes. En su sangre campea hoy la sombra de los actuales Herodes».

En la Eucaristía pensamos en la Iglesia universal y pedimos por ella y por todos los pueblos. Lo hacemos hoy como lo hizo el Papa en la bendición *Urbi et orbi*: Pedimos por Nigeria, Libia, Sudán del Sur, La república Centroafricana y varias regiones de la República del Congo, Irak, Siria, Medio Oriente, Liberia, Sierra Leona y Guinea, para que la paz, el desarrollo y el bienestar sea patrimonio de todos los países del mundo.

El Papa ha pedido a nuestra Basílica, a la de Loreto (Italia) y a la de Nazaret que recemos por el Sínodo de los Obispos dedicado a la familia. Hoy lo hacemos de una manera especial para que el trabajo que se realiza en toda la Iglesia en el documento que servirá para la próxima Asamblea sinodal de octubre de 2015 preste un buen servicio a la familia en el mundo.

Acabo amb la pregària del Papa: «Feu, Sagrada Família de Natzaret, que el Sínode dels Bisbes pugui fer-nos conscients del caràcter sagrat i inviolable de la família i de la bellesa que el projecte de Déu li ha donat. Jesús, Maria i Josep escolteu i acolliu les nostres súpliques».

Paraula i vida

La Immaculada, model de l'Església (07/12/2014)

Enmig del temps d'Advent, que és camí cap al Nadal, celebrem la festa de la Immaculada Concepció de Maria. Contemplem la noia senzilla de Natzaret, escollida per Déu, plena de la seva gràcia, alliberada del pecat per ser mare del Salvador.

L'Església ha pres consciència que Maria havia estat redimida des de la seva concepció. Fou el beat Pius IX, l'any 1854, que proclamà el dogma de la Immaculada, recollint una antiga tradició de fe de l'Església. Aquest dogma confessa que «la benaurada Verge Maria, des del primer instant de la seva concepció, per una gràcia i un favor singular de Déu totpoderós, en virtut dels mèrits de Jesucrist, va ser preservada intacta de tota màcula de pecat original».

La doctrina del pecat original, lligada amb la de la redempció de Crist, ens fa veure amb lucidesa la situació de l'home i el seu obrar en el món. El Concili Vaticà II ens diu que «una lluita àrdua contra el poder de les tenebres omple tota la història universal. Inserir en aquesta pugna, l'home ha de lluitar sense parar per adherir-se al bé, i només pot obtenir la unitat en si mateix amb l'ajut de la gràcia de Déu».

El Vaticà II també ens presenta Maria com el model de l'Església. Maria és signe d'esperança per a l'Església i per al món. Malgrat la presència aclaparadora del mal en el món, tant del mal físic com del mal moral, que podem veure en les constant fallades morals, tant en les personals com en les col·lectives i en les estructurals –sota la forma de l'anomenat *pecat estructural*–, no hem de perdre mai l'esperança.

Santa Maria, com a mare del nostre Salvador, és promesa d'una victòria sobre el mal. Molts pares i doctors de l'Església reconeixen en *la Dona* anunciada en el llibre del Gènesi –que deixa constància de l'entrada del mal i de la mort en el món– la Mare del Crist, la «nova Eva».

Acabo amb les paraules finals de la meva carta pastoral per aquest curs: «Amb el papa Francesc, li demanem a Maria, la Mare de l'Evangelí vivent –que és Jesucrist–, que intercedeixi perquè la invitació del Sant Pare a viure tota l'Església una nova etapa evangelitzadora sigui acollida per tota la comunitat eclesial. Hi ha un estil marià en l'activitat evangelitzadora de l'Església, perquè cada vegada que imitem Maria tornem a creure en l'aspecte revolucionari de la tendresa i de l'afecte. Aquesta dinàmica de justícia i tendresa, de contemplar i caminar cap als altres, és el que fa de Maria també un model eclesial per a l'evangelització». Maria, com sabem, va córrer de seguida a ajudar la seva cosina Elisabet que esperava un fill, Joan Baptista. I a Canà de Galilea també va córrer a ajudar uns promesos que es trobaven amb una dificultat el dia del seu casament.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Què és una *Església samaritana*? (14/12/2014)

Prenc el títol d'aquest comentari del tercer objectiu del Pla Pastoral que està posant en pràctica la nostra arxidiòcesi de Barcelona. Recordem els tres objectius, que són: l'anunci de Jesucrist als qui no el coneixen, la pastoral de la iniciació cristiana i la solidaritat com a expressió de la fe cristiana.

Davant del Nadal, voldria recordar també alguna de les reflexions exposades en la carta pastoral que vaig publicar a l'inici d'aquest curs, titulada *Una Església samaritana enmig de les grans ciutats*. L'expressió *Església samaritana* és d'arrels evangèliques i s'hi han fet moltes referències en el recent Congrés sobre la Pastoral de les Grans Ciutats que hem celebrat a Barcelona i clausurat a Roma, posant les nostres conclusions en mans del Sant Pare.

La paràbola del bon samarità és molt oportuna per a l'Església d'avui, per als cristians que vivim enmig dels homes i les dones que pateixen. Jesús ens diu que el bon samarità es va acostar, veié i es compadí d'aquell home que era al marge del camí malferit per uns lladres. L'amor efectiu és un llenguatge universal que tothom entén. Una Església samaritana és aquella que uneix en un tot el missatge i el gest, que explica allò que és mitjançant allò que fa. «Fets, fets i no només paraules», deia el fundador del Cottolengo de Barcelona, el pare Jacint Alegre Pujals, que està en procés de canonització.

El nostre Congrés sobre els cristians en les grans ciutats d'avui no podia oblidar els pobres. I no els ha oblidat. En la gran ciutat els pobres són sovint considerats com una nosa, una incomoditat que s'intenta amagar. Però el realisme cristià no pot oblidar la pobresa, tant la del món urbà com la del món rural. Si com diu el papa Francesc «Déu viu en la ciutat», això ens obliga als cristians –i a tota persona que tingui sentiments humanitaris– a ser solidaris amb totes les formes de pobresa, tant la dels barris marginals com la que hi ha, sovint amagada, en els barris més cèntrics. També és cert –i en la carta pastoral d'aquest any ho he recordat de manera especial– que una forma de marginar les persones pobres seria no tenir cura de les seves necessitats espirituals i culturals.

Tot això comporta l'esforç per esdevenir una *Església samaritana*. Càritas Diocesana ens ho recorda aquests dies amb el lema de la seva campanya: «Perquè mai no saps quan la vida et deixarà de somriure. Aquest Nadal, ajuda'ns». La crisi que encara perdura en moltes persones i en moltes famílies demana que ens esforcem per escoltar i actuar amb solidaritat.

†Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

La Bona Notícia de Nadal (21/12/2014)

L'home actual, malgrat estar adelerat per la ciència i la tècnica –i distret pels sorprenents productes que aquesta darrera produeix– té necessitat del missatge de Nadal i pot esdevenir-hi sensible. Perquè aquesta festa ens porta a la contemplació d'un misteri sorprenent i joiós: que Déu creador i omnipotent és sobretot amor i que aquest amor el porta a fer-se per a nosaltres un infant pobre i humil.

Viure escoltant la Paraula de l'Evangelí és per a tota l'Església el fonament de la seva esperança i la base de la seva renovació. El papa Francesc desitja una reforma de l'Església, però per fer-ne una Església «en sortida missionera», una Església entesa com la totalitat del Poble de Déu que evangelitza. Aquesta és la Bona Nova que voldríem que arribés a tots aquest Nadal.

Tanmateix, no podem oblidar que la tasca missionera té necessitat d'unes motivacions espirituals, com ens recorda el papa Francesc en el seu document titulat precisament *La joia de l'Evangelí*. Potser només els místics són capaços de copsar el sentit espiritual més profund del Nadal, que és un missatge d'amor. Tot el Nadal està amarat d'amor. Santa Caterina de Siena, una de les patrones d'Europa, ho expressava amb aquestes paraules fetes pregària joiosa: «Vós, oh Déu, empès pel vostre amor, per la voluntat que teníeu de reconciliar per la gràcia el llinatge humà amb vós, ens va donar la paraula del vostre Fill Unigènit, que realment fou conciliador i mitjancer entre vós i nosaltres».

La santa no podia comprendre que es pogués romandre insensible a aquest missatge quan es feia la pregunta: «¿Quin cor serà tan dur que es pugui conservar intacte, sense esqueixar-se, si considera que tanta altesa davallà a una profunditat i humilitat tals com són les de la nostra humanitat?» I encara es preguntava davant de Déu quina fou la causa del Nadal, i es responia així: «La causa fou només l'inefable amor vostre». Sí, realment, el missatge de Nadal, com ja he dit, està amarat d'amor. Per això ha calat tan profundament en el cor de la humanitat. Aquest any és el centenari de l'inici de la Primera Guerra Mundial, la *Gran Guerra*, que em porta a recordar un fet tan insòlit com significatiu que s'hi va produir amb motiu del Nadal: en alguns indrets, combatents de les dues bandes del front van sortir de les seves trinxeres per confraternitzar els uns amb els altres.

Sant Joan evangelista ho diu amb aquestes paraules: «Perquè tant va estimar Déu el món, que va donar el seu Fill Unigènit perquè tothom el qui creu en ell no es perdi, sinó que tingui vida eterna». Desitjo que la fraternitat i la pau de Nadal puguin arribar a tots els homes i les dones de bona voluntat. Sant i joiós Nadal per a tots!

†Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

«La pau és el futur» (28/12/2014)

«La guerra és una bogeria». Aquesta és la denúncia que va fer el papa Francesc quan visità, el passat setembre, el cementiri de Fogliano di Redipuglia —on recordà i pregà per les víctimes de la Primera Guerra Mundial—, davant la «massacre inútil» d'aquella guerra que el papa Benet XV intentà parar sense poder-ho aconseguir.

Fent memòria d'aquella *Gran Guerra*, el papa Francesc alertà que en l'actualitat es pot parlar d'una Tercera Guerra Mundial que es desenvolupa «per parts», amb les crueltats, abusos i sofriments de què és víctima ben sovint la població civil més indefensa.

En aquest panorama fosc, voldria subratllar l'actualitat de l'anomenat *esperit d'Assís*, un esperit que la Comunitat de Sant'Egidio —fundada pel professor italià Andrea Riccardi— ha assumit i al qual dóna continuïtat. L'*esperit d'Assís* té l'origen en el missatge de sant Francesc —recordem-ho ara, que hem commemorat els vuit segles del seu pas per Catalunya com a pelegrí cap a Sant Jaume de Compostel·la—, i més recentment en la trobada interreligiosa de pregària per la pau que convocà a Assís el papa sant Joan Pau II l'any 1986. Aquell fou un esdeveniment que va tenir un gran ressò, perquè responia a un desig sentit per molts homes i dones de bona voluntat de tot el món i de totes les creences.

La Comunitat de Sant'Egidio celebrà la darrera d'aquestes trobades anuals del 7 al 9 de setembre a la ciutat d'Anvers, amb el títol de «La pau és el futur», tot recordant que es compleixen els cent anys de l'inici de la Primera Guerra Mundial. En l'anomenat *esperit d'Assís*, homes i dones de diverses religions i cultures es troben els uns al costat dels altres, no els uns contra els altres, amb el convenciment que en el més pregon de cada tradició religiosa hi ha un fonament per trobar-se i pregar junts per la pau.

La pau no és fàcil però és possible. Per això, el beat Pau VI va iniciar la celebració de la Jornada Mundial de la Pau el dia primer d'any. Francesc, que elegí aquest nom recordant que el sant d'Assís fou un apòstol incansable de la pau, ha escollit aquest lema per a la Jornada de la Pau del proper 1 de gener: «Mai més esclaus, sinó germans».

La pau és possible. El diàleg entre les religions, les cultures i les persones és avui una necessitat per viure plegats —per convida— en regions i ciutats que cada vegada són més complexes i amb una composició ètnica i religiosa més plural. El diàleg i la trobada interpersonal cal que es converteixin en una pràctica diària, en una forma habitual de vida, en una *cultura de la convivència en la pluralitat*. Així s'ha dit de manera ben clara en el Congrés de Pastoral de les Grans Ciutats que hem celebrat a Barcelona durant l'any que ara acaba.

†Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Articles i declaracions

«L'Església ha d'obrir les seves portes»

(Declaracions del Sr. Cardenal Arquebisbe al diari «El Punt.Avui» (22/12/2014, pags. 28 i 29).

Barcelona ha organitzat un Congrés de Pastoral de Grans Ciutats per saber quins reptes presenten les grans urbs, quines dificultats, quins desafiaments i quins avantatges per a l'evangelització. El congrés va tenir dues parts: en una primera, feta abans de l'estiu, diversos intel·lectuals –sociòlegs i teòlegs sobretot– van exposar les seves teories. A finals de novembre i en una segona fase, l'anàlisi dels experts el van debatre 25 cardenals o arquebisbes de les ciutats més importants del món. Les conclusions van ser presentades després al Papa Francesc. N'hem parlat amb el cardenal Lluís Martínez Sistach, organitzador del congrés. L'entrevista que reproduïm en aquestes pàgines serà emesa aquesta tarda per El Punt Avui Televisió.

Cardenal, què hi passa a les ciutats?

Hi passen coses molt bones i molt dolentes. Hi ha moltes possibilitats per a molta gent, però també molt poques possibilitats per a molta altra gent. Hi ha coses en què a vegades no s'hi pensa però són importants. El transport, per exemple.

Què passa amb el transport?

Doncs que qui no té diners no es pot moure i en una societat de mobilitat això és molt important, una prioritat. I s'hi ha de buscar solucions.

Vostè diu que s'ha de fer una lectura teològica de les ciutats?

Sí, perquè Déu habita en les ciutats, els seus carrers, les seves places, les seves famílies. És clar que hi ha la lectura sociològica, la urbanística, l'econòmica, la social... Però quan un veu la ciutat amb els ulls que Déu hi és, descobreix que hi ha moltes coses positives. És veritat que hi ha violència, misèria, soledat, isolament, desconfiança en les institucions. Però també hi ha la fraternitat, la solidaritat, la justícia... quan hi ha un desnonament i veus tota la gent, els veïns d'un afectat, que s'agrupen per impedir-ho! Això és molt important. Quan un veu que es fa un Gran Recapte i que s'hi apunten més de 22.000 voluntaris, que es recullen més de quatre tones d'aliments... això és la presència de Déu.

Vostès volen saber com són les ciutats per arribar a la gent?

Per arribar a la gent, per servir la gent, per ajudar-la, per anunciar-los Jesucrist. Un Jesucrist que diu que ens hem d'estimar i hem d'estimar les persones en el seu cos i en el seu esperit. Càritas ajuda les persones que no tenen el que és necessari, però a la vegada la missió de l'Església també és anunciar Jesucrist.

L'Església encara vivia com si la major part del planeta habités en un món rural.

Sí, quan la realitat diu que el 52% de la població mundial viu en ciutats. A Europa és el 70% i a Amèrica Llatina el 66%. Però va augmentant. Per tant, l'Església, a Barcelona, per exemple, ha de ser urbana. No pot ser rural. Els horaris, per exemple. La gent es mou molt, treballa en un lloc, es diverteix en un altre, viu en un altre... Però les paròquies són territorials, de quan la gent vivia al mateix lloc, treballava al mateix lloc, es divertia al mateix lloc. Però ara les coses han canviat. Dins la ciutat hi ha moltes ciutats, la gent es va ajuntant i trobant en moltes i diverses afinitats. I l'Església, què ha de fer? Doncs estar oberta. I tenir les portes obertes perquè tothom hi pugui entrar. Això, ja ho diu el Papa: l'Església s'ha d'obrir de bat a bat.

Fixi's en els comerços de les ciutats; tenen les portes obertes. Que fa fred, es posa la calefacció, que fa calor a l'estiu, l'aire condicionat. Les esglésies tenim el problema que no sempre podem obrir les portes perquè no tenim prou gent... Però ho hem d'estudiar i arreglar, hem de canviar algunes coses.

Fa poques setmanes ha saltat la notícia d'un presumpte cas d'abusos sexuals a menors per part de capellans membres de la diòcesi de Granada. El Papa ha posat al descobert el cas, ho té clar: tolerància zero.

Això ja ve de Benet XVI. Ell va ser contundent: això no es pot tolerar. És molt greu abusar d'una persona, abusar d'un infant, i més tractant-se d'un capellà, d'un religiós. I, per tant, continuem en aquesta actitud. Hem d'ajudar que això no passi, formant bé les persones. Ara, crec que també s'ha de dir que els abusadors dins l'Església són una minoria.

El Sínode extraordinari de la Família que va convocar el Papa Francesc i que ja ha començat aquest any havia aixecat grans expectatives, sobretot per dos temes: l'acceptació dels homosexuals i l'admissió dels divorciats en els sagraments.

Aquest Sínode continuarà l'octubre de 2015, que és quan es començaran a veure algunes conclusions. El tema del Sínode era parlar dels reptes de la família, i sí, és veritat que hi ha el tema dels homosexuals i dels divorciats, temes difícils, que fan sofrir, que pastoralment parlant impacten perquè els pastors no saben què fer... Què hem de fer amb uns cristians que practiquen, que celebren l'eucaristia, que es divorcien, que es tornen a ajuntar o es casen civilment i volen continuar combregant? Què ha de fer un

pastor davant aquesta situació que és irregular a ulls de l'Església? És evident que cal fer-hi alguna cosa. Solucions? No n'hi van haver en aquesta primera part del Sínode però s'ha plantejat que cal trobar-ne. S'ha vist que hi ha esclerxes que poden permetre trobar solucions. El Papa vol molta llibertat i ens va demanar a tots els cardenals que ens escoltèssim. I que ho fèssim amb humilitat.

I...?

De tot el que vam escoltar, de les intervencions de tots, el Papa vol que hi aprofundim, però que sigui un treball sinodal, que no sigui només dels cardenals, dels bisbes,, sinó que el poble també hi participi, que també hi puguin dir la seva experts. Cal trobar solucions que es puguin adequar a l'Església, que puguin encaixar en el que són les parets mestres de l'Església. L'Església no pot carregar-se les parets mestres, això estar clar, perquè s'hi fos potser podria caure tot l'edifici.

S'ha parlat molt de potenciar el tema de les nul·litats matrimonials com a figura acceptada dintre del dret canònic.

Els catòlics que es troben en aquestes situacions que volen dissoldre un matrimoni haurien de tenir més facilitats per poder tirar endavant una nul·litat. Aquí tenim uns tribunals eclesiàstics molt preparats, però hi ha llocs del món on això no és així. També hem d'aconseguir que les nul·litats puguin ser gratuïtes i fer més fàcils els procediments...

El Sínode ha posat de manifest que dins de l'Església hi ha dos bàndols oposats, tot i que el Papa no vol parlar de bàndols sinó de debat obert...

Jo diria que no hi ha bàndols sinó que hi ha dues maneres de pensar que fins a cer punt són complementàries... La indissolubilitat del matrimoni cristià, per exemple. Això ho acceptem tots. Però n'hi ha uns que es pregunten... i no hi ha la possibilitat, respectant la indissolubilitat, que hi hagi una nul·litat més ampla o que el Papa tingués, per exemple, unes facultats, una dispensa, per dissoldre un matrimoni que era vàlid en determinades circumstàncies?

Abans de començar el Sínode el Papa va enviar a totes les diòcesis del món una sèrie4 de qüestions per tal que els fidels de base també poguessin participar en la reflexió. Ara ha enviat una nova remesa de preguntes.

El document aprovat pels dos terços dels cardenals i bisbes que vam participar en la primera part del Sínode ara surt publicat i el Papa vol distribuir-lo per totes les diòcesis per tal que tots els cristians i membres de l'Església puguin llegir-ho i participar en estudiar-ho i fer les seves aportacions per poder preparar un document de treball de

la propera part del Sínode. Aviat ens arribarà, i també les pautes per poder-lo treballar.

I vostès ho penjaran a la pàgina web del bisbat?

Sí, i ho distribuïrem a les parròquies, a les facultats i institucions de l'Església, als grups, als moviments, de tal manera que es pugui treballar i tothom pugui fer les seves aportacions.

Vostè va fer l'homilia d'obertura del Sínode. De què va parlar?

L'homilia era un comentari a un fragment de Sant Pau, que anava molt bé perquè donava un consell per a tot el treball sinodal. Després, durant el Sínode, en la plenària, vaig parlar de formar bé els adolescents i joves perquè facin un matrimoni per tota la vida, perquè siguin feliços, perquè visquin junts, perquè els fills tinguin un pare i una mare sempre. També vaig parlar que caldria suavitzar el tema de les nul·litats del matrimoni i agilitzar-lo. Vaig fer referència a situacions i problemes nous, que comencen a ser comuns, que ja no són situacions extraordinàries i que hi hauríem de trobar respostes pastorals.

En aquest món globalitzat i individualitzat, l'Església té molta feina.

L'Església dona un missatge de fraternitat, de comunió. El Papa va dir a Estrasburg que patim d'individualisme... I té raó. Així com donem importància als fets fonamentals de la persona de manera individual, també hem de donar importància als drets fonamentals socials.

El Papa Francesc no deixa de sorprendre'ns. L'admiren tant creients com no creients. Està aconseguint una simpatia molt necessària per l'Església?

Jo penso que sí. L'Església torna a despertar interès. Realment aquest Papa ens sorprèn gratament. Té un llenguatge que arriba a la gent, toca coses que a la gent els interessa i ho doïu amb paraules senzilles. És mediàtic tot i que no té mòbil i no mira massa la televisió. Ha renovat moltes coses amb esperança i il·lusió dins i fora de l'Església. Li hem d'agrair i l'hem d'ajudar perquè està fent molt de bé a l'Església i al món.

Posar per davant la misericòrdia...

Ell fa èmfasi en la misericòrdia i la consolació. Hi ha molta gent que pateix, que està angoixada, hi ha molt d'individualisme, d'aïllament dels uns amb els altres, molta soledat i nosaltres hem de ser una Església misericordiosa, ser una espècie d'hospital de campanya perquè hi ha ferits per tot arreu, acostar-nos a la gent, sortir, anar a les perifèries... No és que el Papa Francesc digui coses que no diu l'Església... El que

passa és que l'Església té un text i la diferència d'aquest Papa és el que d'aquest text subratlla.

La pastoral en las grandes ciudades, tema del Congreso internacional celebrado en Barcelona Declaraciones del Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach a la revista «Ecclesia».

La iniciativa del cardenal Martínez Sistach ha contado desde el primer momento con el interés del Papa Francisco, que recibió a los congresistas en el Vaticano el 27 de noviembre.

Barcelona.— Dos mensajes ha querido dedicar el Papa Francisco al Congreso Internacional de pastoral de las grandes ciudades del mundo, que se ha celebrado en Barcelona: un mensaje a todos los participantes en un acto a la basílica de la Sagrada Familia de Barcelona, el 25 de noviembre pasado y las palabras en la audiencia que nos concedió a todos los 25 pastores el pasado 27 de noviembre. Eran unos días muy intensos para el Papa, entre su visita al Parlamento Europeo –dos días antes– y el viaje a Turquía del día siguiente. Nos dijo que tenía una agenda muy cargada aquellos días, pero nos habló largamente en una audiencia que tuvo casi una hora de duración. Nos hizo un discurso muy suyo, comunicándonos su larga experiencia como pastor de Buenos Aires, un conjunto urbano que incluye nada menos que 11 diócesis y 13 millones de habitantes. Papa Francisco sabe por experiencia qué es ser pastor de una gran ciudad.

El mensaje en el acto de la Sagrada Familia

El mensaje pontificio que fue escuchado en una basílica de la Sagrada Familia llena rebosar quedó enmarcado en un acto a la vez cultural y cultural, dedicado a escuchar la Palabra de Dios y las músicas del mundo. Contó con la intervención de dos corales que ocupan primeros puestos en la excelencia musical: la Polifónica de Puig-reig y la Escolanía de Montserrat. Elevado nuestro espíritu por la música coral, pudimos escuchar estas palabras de Francisco que tuvieron el formato de una carta a mi persona como arzobispo de Barcelona: «Me alegro de los esfuerzos realizados y animo a todos a continuar reflexionando de manera creativa, sobre cómo afrontar la misión evangelizadora en los grandes núcleos urbanos, cada vez en mayor expansión, en los cuales todos tienen necesidad de sentir la proximidad y la misericordia de Dios, que nunca nos abandona».

El mensaje describía una Iglesia «samaritana» – un término que ha sido muy repetido durante todo el Congreso y que viene del documento de Aparecida–, una Iglesia que se acerca a los desorientados y a los heridos, que quiere aportar al hombre la persona y el

Evangelio de Jesucristo, sin miedo al pluralismo propio de las grandes urbes y que no quiere caer en ninguna clase de proselitismo o de actitud discriminatoria. Una Iglesia «que no considera una pérdida salir a las periferias y cambiar los esquemas habituales, porque es necesario y porque, como una madre, lo que le interesa es el bien de sus hijos».

Este mensaje del Papa nos invita a ver el Congreso no como un final, sino como un comienzo de un esfuerzo para avanzar en la pastoral urbana. En ello estamos, y nos proponemos dos iniciativas con carácter inmediato: la constitución de una fundación que se dedique a fomentar el estudio de las grandes ciudades a fin de ofrecer elementos y medios para la pastoral de las grandes concentraciones urbanas, y, en segundo lugar, la celebración este curso de una jornada diocesana dedicada sobre todo a ver cómo el contenido del Congreso y las enseñanzas que nos ha ofrecido el Papa nos interpelan como pastores y testigos de la fe –tanto a los sacerdotes como a los religiosos, religiosas y laicos– en nuestra archidiócesis que es eminentemente urbana. La publicación de un libro con toda la documentación del Congreso es otro propósito nuestro, que se realizará en los próximos meses.

Una especial sintonía con el Papa Francisco

La tónica dominante del Congreso ha sido la de una especial sintonía con el Papa Francisco, que ha surgido de forma espontánea, y que nos ha animado y consolado a todos cuantos hemos intervenido en el desarrollo del Congreso en sus dos fases. Uno de los participantes lo dijo con un neologismo por el que pido excusas. «durante todo el Congreso –dijo– hemos estado *francisqueando*; hemos leído el documento de Aparecida, hemos subrayado no pocos pasajes de la exhortación papal *La alegría del Evangelio* y nos ha emocionado el discurso –pero tan denso, vivencial e incluso programático para la pastoral urbana– que nos dirigió en la audiencia del 27 de noviembre.

¿Qué nos dijo el Papa en esa audiencia a 25 pastores de diócesis de todo el mundo? Ante todo, nos pidió un cambio en nuestra mentalidad pastoral, porque ya no estamos en aquella situación en la que la Iglesia era el único referente de la cultura. «Hoy ya no somos los únicos que producimos cultura, ni los primeros ni los más escuchados. Por tanto, necesitamos un cambio de mentalidad pastoral, pero no una pastoral relativista». Se trata de dar testimonio de Jesús y de su Evangelio sin miedo y con libertad y valentía (la *parresia* bíblica fue otro vocablo escuchado con frecuencia durante el Congreso).

El diálogo con la multiculturalidad

Como segundo desafío, el Papa destacó el «diálogo con la multiculturalidad» propia de las grandes urbes y la necesidad de un diálogo pastoral desde la propia identidad y sin relativismos, que desea escuchar humildemente y, si es posible, llegar al corazón

del interlocutor. Ahí afloró el humanismo del Papa jesuita: «Necesitamos una actitud contemplativa que sin rechazar la contribución de las diversas ciencias para aprender sobre el fenómenos urbano, trata de descubrir el fundamento de las culturas, que en su núcleo más profundo está siempre abierto y sediento de Dios».

Para responder a este reto, el Papa nos dijo que será de gran ayuda conocer los imaginarios y las «ciudades invisibles», es decir, los grupos y/o territorios humanos que se identifican en sus símbolos, lenguajes, rituales y formas de entender o de hablar de la vida.

Acoger la religiosidad del pueblo

«La religiosidad del pueblo» fue el tercer punto que trató Francisco. «En ella hemos de descubrir el auténtico sustrato religioso, que en muchos casos es cristiano y católico, aunque en cada continente la situación tiene matices propios. No hemos de negar ni menospreciar estas experiencias de Dios, que el Papa relacionó con las *semina Verbi* (semillas del Verbo), un concepto muy fecundo para el diálogo con todos, tomado de un cristiano laico de primera hora abierto al diálogo, el filósofo y mártir san Justino.

El Papa recordó a todos los emigrantes y pobres que llenan las ciudades, «peregrinos de la vida» –así los llamó– en busca de salvación, que constituyen un doble desafío para los cristianos: ser hospitalarios con ellos, cosa que la ciudad en general no es, sino que los aparta, y suscitar y aumentar su fe.

El tema de los pobres urbanos fue el cuarto aspecto, con el cual el Santo Padre culminó su reflexión a los congresistas. Pobres, excluidos y «descartados» –como suele decir el Papa Francisco–, ante los cuales «la Iglesia no puede ignorar su clamor, ni entrar en el juego de los sistemas injustos, mezquinos e interesados que tratan de hacerlos invisibles».

Trabajar para ser una «Iglesia samaritana»

Dos fueron las propuestas de Francisco ante estos cuatro desafíos: ser una «Iglesia en salida» para encontrar a Dios que vive en la ciudad y en los pobres, facilitando a las personas el encuentro con el Señor; y trabajar para una Iglesia samaritana, «con un testimonio concreto de misericordia y de ternura que se haga presente en las periferias existenciales y pobres, actuando directamente sobre el imaginario social, orientando y ofreciendo sentido a la vida de la ciudad».

Este Congreso nació de unas conversaciones que mantuve con el cardenal Jorge Mario Bergoglio pocos días antes del cónclave del mes de marzo de 2013 que lo eligió como obispo de Roma. Ya papa, siguió con gran interés la idea, y su sintonía con el tema de nuestro Congreso le llevó a calificar, en sus declaraciones a un diario romano, como «nuestro Congreso» el que se iba a celebrar en Barcelona. El tema reapareció en los números 71 a 75 del documento programático de su pontificado: la exhortación apos-

tólica *Evangelii gaudium*. Coincidimos desde el primer momento en que los pastores de las grandes ciudades del mundo tendríamos que tener más contactos entre nosotros con el fin de compartir los retos y las experiencias de nuestra pastoral evangelizadora en las modernas megápolis.

Barcelona es sólo un comienzo. En la primera fase del congreso –del 20 al 22 mayo de 2014– los trescientos congresistas escuchamos a sociólogos, pastoralistas, teólogos y expertos de otras especialidades sobre la realidad de las grandes ciudades del mundo de hoy. Eran expertos de distintos continentes. Los nueve ponentes y otros quince expertos reflexionaron en grupo sobre los datos aportados por cada una de las nueve ponencias presentadas. Fruto de todo ello se elaboró un llamado «Documento de síntesis», que fue enviado a los 25 cardenales y arzobispos de grandes urbes que han protagonizado la segunda fase –del 24 al 27 de noviembre de este año–. Este texto fue muy elogiado por los pastores invitados, que dijeron que no sólo les gustó, sino que incluso les «consoló» en su misión pastoral. A veces ardua y dura.

Nuestro Congreso no ha sido un concierto de parabienes mutuos o de expresiones de autosatisfacción. Todo lo contrario. Se trataba de dejarnos interpelar por los datos y conclusiones aportadas en la primera fase. La Iglesia no es hegemónica en la gran ciudad actual; más bien tiende a pasar inadvertida y a veces a ser silenciada. Y de hecho nos invade el miedo que tenía el profeta Jonás cuando Dios le manda ir a convertir la gran ciudad de Nínive. A pesar de ello, Jonás irá a la gran ciudad, porque Dios ama a aquella ciudad, y porque Dios vive en todas las Nínives modernas. Y cuando nosotros vamos a ellas, Dios –antes– ya está en ellas. «Dios vive en la ciudad». Esta afirmación del Papa Francisco (EG 71) podría ser el lema del Congreso de Barcelona. San Pablo, en los inicios del cristianismo, fundó las primeras comunidades cristianas en las ciudades del mundo greco-romano. Con plena confianza en la fuerza del Evangelio, también nosotros queremos hoy mirar a nuestras ciudades no como la Babilonia de todos los males, sino como la Nínive abierta a la palabra de los portadores del Evangelio de Jesucristo.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arzobispo de Barcelona

Secretaria General

Nomenaments parroquials

15.12.14 – Rvd. Sr. René Simboro, adscrit a la parròquia Maria Mitjancera de totes les Gràcies, de Barcelona.

Nomenaments no parroquials

11.12.14 – Sra. Núria VillasChaubel, membre del patronat de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, per quatre anys.

11.12.14 – Rvd. Sr. Jordi Espí Vives, consiliari diocesà del Moviment infantil i juvenil d'acció Catòlica –MIJAC–, per al trienni 2014-2017.

19.12.14 – Rvd. Sr. Jordi Piquer Quintana, censor teòleg de la Causa de Canonització de la Madre Encarnación Colomina Agustí, religiosa cofundadora amb Sant Josep Manyanet de les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzaret.

19.12.14 – Rvd. P. Josep Roca Mas, S.F., censor teòleg de la Causa de Canonització de la Madre Encarnación Colomina Agustí, religiosa cofundadora amb Sant Josep Manyanet de les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzaret.

19.12.14 – Rvd. Sr. Josep M. Alimbau Argila, pèrit en història de la Causa de Canonització de la Madre Encarnación Colomina Agustí, religiosa cofundadora amb Sant Josep Manyanet de les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzaret.

19.12.14 – Rvd. P. Crispin Funes Nuño, S.F., pèrit en història de la Causa de Canonització de la Madre Encarnación Colomina Agustí, religiosa cofundadora amb Sant Josep Manyanet de les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzaret.

19.12.14 – Rvda. M. Mª Dolors GajaJaumeandreu, M.N., pèrit en història de la Causa de Canonització de la Madre Encarnación Colomina Agustí, religiosa cofundadora amb Sant Josep Manyanet de les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzaret.

22.12.14– Rvd. Sr. Luis Fernando Acosta Romero, agent pastoral en el Servei religiós de l’Hospital de Bellvitge Prínceps d’Espanya, amb dedicació de vint hores setmanals.

22.12.14 – Rvd. Sr. Manuel Martínez Maqueda, agent pastoral en el Servei religiós de l’Hospital de Bellvitge Prínceps d’Espanya, amb dedicació de cinc hores setmanals.

22.12.14 – Rvd. Sr. Ramon Mor Balaguer, agent pastoral en el Servei religiós de l’Hospital de Bellvitge Prínceps d’Espanya, amb dedicació de quinze hores setmanals.

22.12.14 – Rvd. Sr. Eduard Puig Casas, agent pastoral en el Servei religiós de l’Hospital de Bellvitge Prínceps d’Espanya, amb dedicació de vint-i-cinc hores setmanals.

22.12.14 – Rvd. Sr. Antoni Suriol Castellví, agent pastoral en el Servei religiós de l’Hospital de Bellvitge Prínceps d’Espanya, amb dedicació de cinc hores setmanals.

In pace christi

In PaceChristi. Mn. Pau Cazeneuve i Fornt, DP

Aquest diaca permanent del nostre arquebisbat, adscrit a la parròquia de Sant Francesc de Sales, de Barcelona, morí el 3 de desembre de 2014 a l’edat de 80 anys, en la pau de Crist. «El Sr. Cardenal Arquebisbe, els altres senyors bisbes, tot el presbiteri i els diaques ho fan saber als fidels de l’Església perquè l’encomanin a la misericòrdia del Senyor», deia l’esquela publicada ala premsa per l’arquebisbat de Barcelona.

Va néixer a Barcelona el 30 de maig de 1934, fill de Francesc i de Maria. Va obtenir el títol de diplomad en Teologia a l’Institut de Teologia de Barcelona durant els anys vuitanta del segle XX i després va cursar uns cursos complementaris a la Facultat de Teologia de Catalunya. Fou ordenat diaca permanent el 25 d’abril de 1993 a la parròquia de Sant Francesc de Sales de Barcelona. Passà a ser diaca adscrit a aquesta parròquia, on va tenir cura de la preparació dels promesos en l’àmbit de tot l’arxiprestat. Va fer un intens treball pastoral de seguiment de les parelles que havia preparat per rebre el sagrament del matrimoni. Amb elles també preparava cada any una caravana de Reis per portar joguines als infants acollits a l’obra social del Santuari de Sant Josep de la Muntanya.

Persona de moltes qualitats humanes i de relació, va ser durant molts anys delegat a Catalunya de l’obra Ajuda a l’Església Necessitada, del P. Werenfried Van Straaten, i també fou el diaca coordinador del ministeri dels diaques permanents als diversos tanatoris de la ciutat de Barcelona. Per aquest motiu, el tanatori de Sancho de Àvila va publicar la següent esquela a la premsa del dia 4 de desembre de 2014: «Pau Cazeneuve

ve i Forn, diaca. En Pau ens ha deixat havent rebut els Sants Sagraments i la Benedicció Apostòlica, acompanyat per la seva esposa, Vicenta Descarrega; els seus fills, Mireia i Xavier i Pilar; els seus néts, Artau i Nur, cunyats, cosins i amics. Us preguem el tingueu present en el vostre record. La cerimònia religiosa tindrà lloc avui, dia 4 de desembre del 2014, a les 15.15 hores. Tanatori Sancho de Ávila.»

La missa exquial amb sufragi de la seva ànima es va celebrar al tanatori esmentat i la va presidir Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar i vicari general de l'arquebisbat, amb una vintena de preveres i amb la presència d'un bon grup de diaques permanents entre els quals hi havia Mn. Aureli Ortin, Mn. Pedro Larrad, Mn. Jordi-Albert Garrofé i Mn. Josep Vidal. Mons. Taltavull recordà el seu llarg servei de vint-i-tres anys com a coordinador dels tanatoris i va dir que, per això especialment, era just que tingués una celebració adient a aquell que tant havia treballat en la pastoral exquial. També va participar a la missa la mare Paloma, superiora de les religioses de Sant Josep de la Muntanya. Mn. Corts, rector de sant Francesc de Sales, va passar per la capella ardent per donar el condol a l'esposa del difunt, fills i familiars.

Després de la missa, abans del comiat final del difunt, varen pronunciar unes paraules el fill Xavier i el Sr. Guzmán, en nom de l'empresa Mémora, dels tanatoris de la ciutat de Barcelona, agraint el llarg treball en aquests de mossèn Pau Cazeneuve. Que reposi en la pau de Crist.

In pace Christi. Mn. Pere Codina Vilà

Com deia l'esquela publicada a la premsa, aquest «prevere de l'Arquebisbat de Barcelona, ha mort a l'edat de 99 anys, el dia 22 de desembre de 2014, en la pau de Crist. El Sr. Cardenal Arquebisbe, els altres Srs. Bisbes, tot el presbiteri i els diaques ho fan saber als fidels de l'Església perquè l'encomanin a la misericòrdia del Senyor. Les exèquies tindran lloc avui, 23 de desembre de 2014, a les 16 hores, a la parròquia de Sant Pere de Bigues (Av. Catalunya, s.n., de Bigues i Riells).

Mn. Pere Codina nasqué a Bigues el 24 de maig de 1915, fill de Pau i de Maria i es va incardinar a la nostra arxidiòcesi el 6 de juny de 1941. En aquesta data rebé la primera clerical tonsura a la capella del Palau Episcopal. També allí va rebre els sotsdiaconat el 25 de juliol de 1941. El diaconat el rebé el 10 d'agost del mateix any al monestir de Montserrat i el 20 de setembre fou ordenat prevere a la capella del Palau Episcopal. Era del mateix curs del cardenal Narcís Jubany i Arnau.

La seva principal dedicació va ser el ministeri parroquial. Primer fou vicari de la parròquia de Sant Celoni (1941), de Sant Joan d'Horta (1944), de la Mare de Déu de Betlem, a la Rambla de Barcelona (1949). L'any 1951 fou destinat a la parròquia de

la Beguda Alta i l'any 1955 fou enviat a la parròquia del Santíssim Redemptor, de la ciutat de Barcelona, de la que l'any 1965 fou nomenat ecònom. També va ser consiliari de la colla de Sant Medir anomenada »La Salut«.

Els darrers anys, des de la seva jubilació, vivia retirat amb la seva família a Barcelona. Com que era fill de Bigues (que ara pertany a la diòcesi de Terrassa, encara que Mn. Pere Codina pertanyia a la nostra diòcesi), fou en aquesta localitat on es va celebrar la missa exequial en sufragi de la seva ànima, celebrada pel rector del poble, Mn. Antoni Bassolas Lligadas, en l'antevigília de Nadal. El Sr. Bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, al final de la missa, oficià un respons davant les despulles mortals del mossèn difunt i va donar el condol en nom de tota la diòcesi als familiars.

Que Mn. Pere Codina descansi en la pau de Crist, acollit a la misericòrdia del Senyor. Encomanem-lo al bon Déu.

Religioses difuntes

Per la present comunico el traspàs a la vida eterna de la **Germana Mª Juliana (Martina) Manjón Peña**. Va morir el dia 19 de desembre de 2014 a la comunitat de Casa Torre Barcelona, carrer Buigas, 23, als 87 anys d'edat i 68 de vida religiosa.

Aprofito aquesta comunicació per demanar-li una oració pel repòs etern de la Germana **M^o Juliana (Martina) Manjón Peña**.

Barcelona, 22 de desembre de 2014.

Ben cordialment.

Organismes diocesans

Delegació Diocesana de Pastoral Familiar

Barcelona, 10 de desembre de 2014

Als preveres, diaques, religiosos, religioses, laics i laiques, membres del Consell Pastoral Diocesà i dels consells parroquials i arxipresbiterals, escoles cristianes, mestres i professors de religió, dirigents de moviments, associacions i altres entitats diocesanes

Benvolguts i benvolgudes,

El dia 28 de desembre, diumenge posterior a la festivitat de Nadal, se celebrarà la festa litúrgica de la Sagrada Família. Per aquest motiu El Sr. Cardenal Arquebisbe presidirà la celebració de l'eucaristia a la Basílica de la Sagrada Família a les 17h.

El lema del Dia de la Família d'aquest any és «La joia de l'Evangeli de la Família». Per la present us preguem que convideu les famílies de la vostra comunitat a participar en l'esmentada celebració. Convocar les famílies cristianes a pregar a la Basílica de la Sagrada Família les ajudarà, animarà i reconfortarà en la fe en el seguiment de la Paraula i vida de Jesucrist.

Cada any convidem especialment a participar en aquesta celebració els matrimonis que celebren els vint-i-cinc, cinquanta o seixanta anys de casats. Si n'hi ha a la vostra parròquia o comunitat, i volguessin participar en l'eucaristia, cal que ens comuniquem el seu nom i dades de contacte, per tal de reservar-los-hi lloc. En la celebració eucarística, després de l'homilia, tindran l'oportunitat de renovar les promeses matrimonials.

Com és habitual, per participar en les celebracions de l'eucaristia de la Basílica de la Sagrada Família, cal proveir-se de les invitacions gratuïtes que es distribuiran al Seminari Conciliar de Barcelona, c/Diputació 231, des del dilluns dia 15 fins al dimarts 23 de desembre. L'horari serà de 10 a 14 h i de 16 a 20h. Recomanem que les famílies interessades no esperin al darrer moment a demanar les invitacions.

Finalment recordem als preveres i diaques que per participar en la concelebració de l'Eucaristia, haureu de portar alba i estola blanca. També és necessari que aneu al Seminari a recollir la invitació per a concelebrants.

Desitjant-vos unes joises festes de Nadal.

Vostre.

Mn. Manuel Claret
Delegat Diocesà

Pla de curs de delegacions, secretariats i serveis

Apostolat Seglar. Catecumenat. Catequesi. Joventut. Pastoral Obrera. Pastoral de la Salut. Pastoral Social. Pastoral Gitana. Pastoral Penitenciària.

Pla de curs de la Delegació d'Apostolat Seglar

A. Objectius generals

1. En sintonia amb els tres objectius del Pla Pastoral de l'Arquebisbat, aquesta Delegació es proposa continuar en aquest objectiu, iniciat ja fa dos anys i en què s'hi inclouen les accions per aquest curs: Reflexionar sobre la responsabilitat laical en l'Església i avançar en el coneixement mutu dels moviments laicals, associacions i entitats.
2. Potenciar la formació: preparar persones laiques per ser agents d'evangelització i que participin en l'Escola Diocesana d'Evangelització.
3. Fer convocatòries expresses de primer anunci, projecte «Vine i veuràs». Durant el curs es realitzen tres trobades amb tots els equips.
4. Aquest esforç de primer anunci també vol explicitar el compromís solidari.
5. Formació per a l'acompanyament en la fe de persones i grups, amb una doble dimensió transversal i amb una metodologia pròpia.

6. Reflexionar sobre la responsabilitat laical en l'Església d'avui, especialment en el marc del Dia de l'Apostolat Seglar (16/05/2015), amb l'ajuda del blog i de la pàgina web de la Delegació: espiritualitat.apostolatdsegclarbcn.org.

B. Objectius sectorials

1. Consell d'Acció Catòlica (AC):
 - Reflexionar sobre la tasca del Consell, incentivar la participació dels moviments. Cada trimestre es convoca una eucaristia familiar.
 - Formar persones de cada moviment per ser animadors-consiliaris de grup.
 - Implicar l'AC a la vida de la diòcesi i fer créixer el moviment d'adults.
 - Compartir la vida dels moviments.
 - Participar en el Consell Pastoral Diocesà amb una representació dels moviments d'adults.
2. Fòrum de les Organitzacions Catòliques d'Adults (FOCA):
 - Reflexionar sobre la incidència de la Junta en la dinamització de la vida i responsabilitat de les associacions.
 - Créixer en el coneixement i l'articulació dels moviments, associacions i entitats que constitueixen la FOCA.
 - Reflexionar sobre la responsabilitat laical en l'Església i en la societat.
 - Participar en el Consell Pastoral Diocesà amb una representant dels moviments d'adults.
3. Comissió Diocesana de Centres Parroquials i Culturals Catòlics:
 - Coordinar i ajudar pastoralment els 45 centres que existeixen (13 culturals i 32 parroquials).
 - Conèixer les problemàtiques d'identitat, sòcio-culturals o jurídiques que puguin sorgir, conèixer millor cada centre i potenciar una articulació en especial entre els que són complementaris.
 - Aquest curs es faran tres trobades (setembre, febrer i maig).
 - A la pàgina web de la Delegació es disposa d'un espai específic per aconseguir una millor comunicació entre els centres.
 - Promoure les campanyes de difusió de les representacions dels Pastorets, Pessebres vivents i Passions.
4. Coordinació d'entitats de la Delegació, un petit grup que té com a missió dinamitzar la tasca de la Delegació.
5. Jornada d'Apostolat Seglar. Tema: l'espiritualitat i la responsabilitat laical avui, amb tres trobades. Setembre, febrer i 16 de maig.

6. Dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar, se celebra entorn de la Pentecosta. Enguany volem que coincideixi amb la Jornada de l'Apostolat Seglar.
7. Pla Pastoral Diocesà: la Delegació col·laborarà en l'aplicació d'aquest Pla per als anys 2011-2015.
8. Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar de Catalunya, que es reuneix tres vegades cada curs. El passat 5 d'abril aquesta Comissió va convocar la I Jornada d'Apostolat Seglar de Catalunya, amb una aportació important de la nostra Delegació.
9. Trobades nacionals de Delegacions d'Apostolat Seglar: la Delegació ha participat a les XXIV Jornades de delegats d'apostolat seglar, a Madrid 15 i 16 de febrer de 2014. tema: «Desde la exhortación apostólica *Cristifideles laici* a la *Evangelii gaudium*. Prospectivas.»
10. La Delegació com a tal: remarcuem el servei que fa la pàgina web –ja en el seu tercer anys– com a eina de comunicació i intercanvi i aquest mes de juliol hem iniciat dos blogs, un el que s'hi poden trobar materials i suggeriments... acompanyament.apostolarseglarbcn.org, i un altre per aprofundir i avançar en els temes de reflexió plantejats en la Delegació: espiritualitat.apostolatseglarbcn.org.

Servei Diocesà per al Catecumenat

Calendari per al curs 2014-2015:

1. Formació per a catequistes-acompanyants de catecúmens. «La iniciació cristiana en canvi d'època I». Dijous 16 d'octubre de 2014, de 18a a 19.30h. Seminari Conciliar de Barcelona.
2. Ritu d'ingrés al catecumenat (infants). Dissabte 29 de novembre de 2014, de 11 a 18 h. 11h. Col·legi Sagrada Família d'Urgell (c. Avinyó, 20) i 17h. S.E. Catedral de Barcelona.
3. Ritu d'ingrés al catecumenat (adults). Primer diumenge d'Advent, 30 de novembre de 2014, de 16.30 a 18h. S.E, Catedral de Barcelona.
4. Formació per a catequistes-acompanyants de catecúmens. «La iniciació cristiana en canvi d'època II». Dijous 22 de gener de 2015, de 18 a 19.30h. Seminari Conciliar de Barcelona.

5. Recés de catecúmens. Diumenge 25 de gener de 2015, de 10 a 17h. Seminari Salesià «Martí-Codolar».
6. Ritu d'elecció dels catecúmens. Diumenge 22 de març de 2015, de 16.30 a 20h. S.E. Catedral de Barcelona.
7. Trobades setmanals per catecúmens adults. D'octubre a juny, dijous de 18 a 19.30h. Seminari Conciliar de Barcelona.

Delegació Diocesana de Catequesi

1. En relació amb el Pla Pastoral Diocesà:
 - Difusió del llibre *Deixeu que els infants vinguin a mi. La iniciació dels més petits a la vida cristiana*, elaborat per encàrrec del Consell Episcopal i editat pel CPL, adreçat als pares i mares amb fills de 0 a 7 anys.
 - Desenvolupar una proposta catequético-litúrgica amb motiu de la petició de les famílies del baptisme per als seus fills.
 - Reflexió sobre els criteris a tenir en compte en la implicació dels pares i mares en la catequesi (catequesi en família).
2. Treball en relació amb els Catecismes:
 - Continuar amb el treball d'instauració en el nostre arquebisbat del catecisme *Jesús és el Senyor* i dels materials pedagògics i didàctics complementaris que ha editat el SIC per encàrrec dels bisbes de la Tarraconense.
 - Col·laborar, a través del SIC, en l'edició del catecisme Testimonis del Senyor, adreçat als nois i noies entre els 10 i els 14 anys, així com en la preparació dels seus materials pedagògics.
3. Formació de catequistes:
 - Donar resposta a les demandes que, des de les parròquies, els arxiprestats i les zones pastorals, s'adrecin a la Delegació per a organitzar o participar en iniciatives de formació de catequistes.
 - Organització de la tretzena edició de la Setmana Catequètica (6 al 10 de juliol de 2015), amb els bisbats de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa.
4. Col·laboració amb altres delegacions o serveis diocesans:
 - Amb la Delegació de Pastoral Familiar: elaboració de materials i programació

de curssets amb temàtiques compartides.

Amb la Delegació de Litúrgia i el Servei Diocesà per al Catecumenat: col·laboració en aspectes vinculats a l catequesi i al catecumenat, especialment dels infants no batejats en edat catequètica.

- Amb el Servei Diocesà per al Catecumenat: formació dels acompanyants de catecúmens, trobada i ritus d'ingrés amb els infants i els adults.

5. En el marc del SIC:

- Participació en els diversos òrgans i iniciatives tant en la formació de catequistes com en l'elaboració de materials catequètics.
Organització de les 14es. Jornades Interdiocesanes de Responsables de Catequesi (primera setmana de juliol de 2015).

6. La relació i el treball amb altres organismes catequètics:

- Col·laboració amb les delegacions diocesanes de Catequesi de la PEB.
- Participació del delegat diocesà en el Consejo Asesor del Secretariado Nacional de Catequesis de la CEE.
- Participació a les Jornades nacionals de delegats diocesans de catequesi (CEE).

Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut

1. Objectiu principal l'evangelització, en sintonia amb la profera JMJ de Cracòvia i amb el recent Congrés internacional de pastoral de les grans ciutats: com anunciar Jesús i la seva proposta de felicitat als joves de la nostra gran ciutat? Aquí proposem algunes de les nostres iniciatives.

2. L'evangelització:

- Una llum a la nit: cinc missions nocturnes que volen desvetllar l'anhel d'evangelitzar en els joves.
- Els sopars Alpha: un mètode evangelitzador senzill i efectiu, ideal per a tot tipus de parròquies. Enguany se'n faran dos amb la Delegació i començarà en 2 o 3 grups de joves parroquials.
- Setmana Solidària: una setmana per descobrir la felicitat de servir als més pobres.
- Cicle cinema espiritual a les escoles (mes de novembre). Hi passen 3.000 alumnes/any.
- Trobades d'ESO: cinc experiències de primer anunci per alumnes d'ESO d'escoles cristianes.
- Fitxes Youcat, gener de 2015, publicades per Editorial Claret.

3. La comunió (entre totes les realitats juvenils cristianes i amb el pastor i la diòcesi):
 - Estació d'enllaç per als adolescents: una proposta lúdica i evangelitzadora.
 - Caf  Youcat per als universitaris: un lloc per a debatre les preguntes sobre la fe i la vida amb ponents d'interí (els negocis, el dol, l'homosexualitat, el Vaticà, la vida contemplativa, els sagraments).
 - Escola de pregària: els joves es troben amb el bisbe per reflexionar i pregar junts.
 - Sortida de Quaresma i Pasqua urbana, per a adolescents.
 - Pelegrinatge Europeu de Joves a  vila (5 a 9 d'agost), amb motiu de l'Any Teresi .
 - Web i Facebook: la xarxa com a lloc de trobada virtual dels joves.

4. Formació d'acompanyants de joves (Recursos i pedagogia de l'animador de joves):
 - La Delegació (c. Villarroel, 81), com a espai de trobada i de formació d'animadors de joves.
 - Cursos i formacions: espais de formació amb persones preparades.
 - Setmana Catequ tica: dos cursos per a animadors de joves, amb les di cesis de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa.
 - Recés d'Advent, per a animadors de joves.
 - Potenciar el MCJ-MUEC, una eina que té la diòcesi per vincular les realitats parroquials juvenils.
 - Taula jove diocesana: una vegada al trimestre es convoca els animadors de joves.
 - Fòrum d'organitzacions catòliques: trobada, tres vegades a l'any, dels diversos moviments juvenils.

Delegació Diocesana de Pastoral Obrera

1. La pastoral obrera en la vida i missió de l'Església (POTE n.3 i 4):
 - En el present curs volem continuar donant especial rellevància a la celebració del XX  aniversari del document «La pastoral obrera de tota l'Església» (POTE, aprovat per la CEE l'any 1994 (cf. especialment les propostes n. 3 i 4).
 - Participar activament en el CPD.
 - Compartir amb el nostre Bisbe la realitat i preocupacions.
 - Presentar el document POTE a comunitats, arxiprestats, seminaris...

2. La pastoral obrera en la societat (POTE n. 13 i 19):
 - Continuar participant en la plataforma per una ILP per la Renda Garantida Ciutadana i el Congrés d'Alternatives a l'Atur.

- Potenciar la nostra relació amb la Delegació Diocesana de Pastoral Social.
- Sumar-nos a la campanya i acció del Moviment de treballadors cristians d'Europa amb motiu de la Jornada en defensa del treball digne (7 d'octubre).
- Elaborar i difondre els comunicats del 8 de març i el primer de maig, així com altres que sorgeixin amb motiu de la situació laboral i social actual.
- Organitzar la celebració diocesana del 8 de març i el 1er de maig.

3. La pastoral obrera i la formació de militants obrers cristians (POTE n. 24 i 29):

- Treballar a la diòcesi la línia de fons del curs de la POC sobre la realitat de precarietat laboral.
- Treballar al si dels moviments per avançar en la consciència de ser pastoral obrera.
- Participar en la informació sobre la pastoral obrera als futurs sacerdots.
- Elaborar i difondre els fulls informatius de la POB.
- Realitzar la trobada dels Equips Parroquials de Pastoral Obrera (EPPO).
- Continuar amb el grup del Pla de formació per al compromís social a Badalona.

4. L'extensió de la pastoral obrera (POTE n. 29 i 32):

Acompanyar els primers passos de l'EPO a Sant Adrià del Besòs.
 Impulsar i acompanyar la creació de l'EPO a Cornellà i a Nou Barris.
 Promoure la presència als mitjans de comunicació.

5. Calendari d'activitats

La Delegació té un calendari d'activitats en el que es detallen les principals activitats de cada mes i el dia en què s'han de celebrar. Cal remarcar:

- Trobades del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera de Catalunya,
- Coordinadora de la Delegació de pastoral obrera de Barcelona,
- Reunions del Col·lectiu de capellans obrers,
- Celebració de les jornades de la dona treballadora (8 de març), del primer de maig i altres.
- Trobada Europea de Capellans Obrers a Barcelona (23-25 de maig 2015).

Delegació Diocesana de Pastoral de la Salut

1. Objectius:

- Treballar d'acord amb els objectius de la Delegació i amb el lema d'aquest any: «Salut i saviesa de cor. Una altra mirada és possible amb un cor nou».

- Oferir formació adequada a les necessitats de cada arxiprestat i parròquia per oferir una atenció integral a les persones.
- Encoratjar els voluntaris, animadors de grups i a totes les persones interessades en el món dels malalts.
- Realitzar l'evangelització en el món de la salut.

2. Formació: trobades monogràfiques.

- Dimarts, 17 de febrer de 2015, «Salut mental», per Ana Mª Domènech.
- Dimarts, 21 d'abril de 2015, «Actuació de Càritas a Catalunya», per Salvador Busquets, nou director de Càritas.
- Dimarts, 9 de juny de 2015, sessió de cinefòrum amb el film «Intocable», presentat per Mn. Joan M. Bajo, delegat de pastoral de la salut de Tortosa i coordinador del SIPS.

3. Activitats:

- PROSAC (Professionals Sanitaris Cristians): trobades mensuals i jornada anual.
- Trobada catalana a Sant Cugat del Vallès, sobre el lema donat per la CEE. Hi assisteixen unes 150 persones.
- Trobada diocesana a l'Hospital de Sant Rafael: 24 de gener de 2015, dirigida a persones del món sanitari. Dues conferències i un taller d'experiències.
- Celebració del Dia del Malalt: 11 de febrer de 2015, per a l'Església universal. 10 de maig de 2015, VI diumenge de Pasqua. Pasqua del malalt.
- Trobades dels agents de pastoral dels serveis religiosos d'hospitals a la nostra Delegació: dijous 27 de novembre de 2014, 27 de març de 2015, 28 de maig de 2015. Sempre a les 10.30h.

4. Finalitats i destinataris de la campanya:

- Aprofundir en les realitats socials, pobresa i manca de recursos.
- Apretituds per conèixer i treballar aquests aspectes a la llum de l'Evangelí.
- Actitud d'escolta i acompanyament en el procés d'envelliment i malaltia.
- El malalt i l'entorn familiar.
- Corresponsabilitat entre el servei religiós d'hospital i la comissió parroquial de Pastoral de la salut.
- Els destinataris són: malalts, les famílies dels malalts, la comunitat cristiana i els equips de pastoral de la salut, el personal sanitari en general, les congregacions religioses sanitàries, els voluntaris, voluntàries i els grups i associacions de voluntariat.

Delegació Diocesana de Pastoral Social

1. Objectius:

- L'objectiu últim és l'evangelització entesa com un alliberament total de la persona.
- Preparar la persona del marginat per incorporar-se a una comunitat humana i atacar les causes de la marginació, amb un esperit servicial, solidari i crític.
- Sempre en proximitat, sintonia i comunió amb les persones i situacions de marginació.
- Procurar suscitar vocacions, tant entre els laics com entre els religiosos, per atendre aquest camp.

2. Activitats:

2.1. Secretariat de Marginació:

- Publicació trimestral de la revista «Aixeca't», amb denúncia de situacions de marginació i iniciatives solidàries en aquest camp.
- Trobades del Secretariat de marginació: quatre aquest curs. Tema. «Propostes des del quart món per a la Catalunya del demà».
- Publicació i difusió de la col·lecció «Testimonis entre els pobres». Cinc volums, aquest curs es publicarà el sisè.
- Trobada dels voluntaris en el camp de l'exclusió social (segon trimestre de 2015).
- Grup de reflexió teològica des del quart món, forat per persones presents activament en aquest camp.
- Grup de reflexió «Evangelitzar els pobres». Es reuneix mensualment.
- Presència i seguiment dels actes que organitzen les diverses entitats que treballen en el món de la marginació.
- Col·laboració en les pregàries que organitza periòdicament «Cristianisme i Justícia» i en diverses reflexions i actes sobre la realitat de la marginació.
- Publicació mensual de la revista «Eines», materials de reflexió i pregària sobre la marginació. Publicació de totes les pregàries de la revista durant els anys 2005-2014.

2.2. Pastoral de migrants:

- Participació a la Plataforma d'entitats cristianes amb la immigració. Reunió mensual.
- Participació a les trobades del Grup de Treball Estable de Religions (GTER).

- Organització i assistència a la trobada del CCIT de migracions a les grans ciutats europees.
- Assistència a les reunions del «ConsejoAsesor de Migraciones», de la CEE, i a la trobada general de delegats d'Espanya.
- Trobades periòdiques amb el Departament d'Immigració de Càritas.
- Grup de treball per seguir la pastoral amb migrants, format per Josep M. Jubany, Joan Cabot, Xavier Torrents i Joana Martín (Càritas). Trobades periòdiques.
- Grup Caminem junts en la diversitat.
- Organització de la trobada amb motiu de la Jornada de les Migracions.
- Trobades amb preveres que tenen cura de comunitats d'immigrants i amb diferents comunitats d'immigrants. Sortida de final de curs amb aquestes comunitats.
- Organització amb Càritas de tres cursos sobre multiculturalitat, dirigits per Xavier Torrents.

2.3. Delegació de Pastoral Social en general:

- Atenció a tots aquells fets pels quals es pugui sentir afectada.
- Presència a les parròquies i comunitats que ho demanen.
- Participació als actes organitzats pel SEPAP, Pastoral Gitana, Apostolat del Mar, OBINSO, Mans Unides i entitats dedicades al món de la marginació.
- Trobada de voluntaris que treballen en el quart món.
- Participació en les reunions del Grup d'Entitats Socials de l'Església.
- Participació en les reunions del col·lectiu d'entitats Rosalia Rendhu que treballen en el món dels sense sostre.
- Participació en el plenari del Consell de Benestar Social de l'Ajuntament de Barcelona.

2.4. Tasques de coordinació d'entitats que treballen en el camp social:

- Secretariat de Pastoral Gitana,
- Delegació de l'Apostolat del Mar,
- SEPAP,
- OBINSO,
- Mans Unides,
- Càritas.

Secretariat Diocesà de Pastoral Gitana

1. Objectius

- Seguint la línia del document de la CEE «La Iglesia y los gitanos», volem apropar la realitat gitana a l'Evangeli i l'Església a la realitat gitana, a fi que els

cristians d'aquest grup humà se sentin membres actius de l'evangelització del seu poble, respectant-los i acollint-los des de la llibertat, la igualtat i l'amor.

- Seguint la carta pastoral del nostre Cardenal Arquebisbe «Homes i dones de fe», ens cal sortir al seu encontre, vencent prejudicis i acollir tothom a l'estil del bon samarità.
- Ajudar que el gitano creient d'avui se senti membre actiu de l'Església i l'allunyat tingui la possibilitat d'apropar-se a ella.
- Donar suport a l'acció pastoral de les parròquies en les trobades entre membres de les comunitats cristianes i els gitanos.
- Fer per manera que el poble gitano trobi en la nostra Església una mare que l'acull, que li transmet i l'enforteix la seva fe.

2. Activitats:

- Elaborar un diagnòstic de la realitat pastoral de les parròquies de població gitana, prenent contacte amb les famílies gitanes catòliques.
- Sensibilitzar en sentit pastoral les comunitats de fe i institucions de l'Església amb relació amb els gitanos, superant els prejudicis i els estereotips envers aquests.
- Donar suport a l'acció pastoral que ja es realitza amb els gitanos (sacerdots, rectors de les parròquies, religiosos i religioses...)
- Col·laborar amb l'associacionisme gitano i amb les delegacions de pastoral gitana d'altres diòcesis.
- Acompanyar les comunitats gitanes en les seves expressions de fe (Nadal, Sant Joan, casaments, difunts...)

3. Agenda:

- Participar en la reunió de delegats de pastoral gitana (CEE, Madrid).
- Participar en les Jornades Nacionals de Pastoral Gitana (Pozuelo de Alarcón).
- Preparar la festa del beat Ceferino Giménez Malla (4 de maig) amb algun material per a la seva utilització a les parròquies.
- Formació d'agents de pastoral gitana.
- Animar els catequistes i professors de religió catòlica a donar a conèixer la pastoral gitana.
- Preparar una romeria internacional a Barbastre, pe peregrinar al lloc del martiri del beat Ceferino Giménez Malla.

4. Reptes:

- Acompanyar el poble gitano des de l'ecumenisme i el diàleg interreligiós.
- Promoure el desenvolupament humà i social de la comunitat gitana, tot rescatant

els seus valors culturals i les seves arrels espirituals.

- Sensibilitzar les nostres esglésies i comunitats perquè siguin missioneres en el món gitano.
- Ajudar els fidels gitanos a recuperar els seus orígens baptismals, lluitant contra els fanatismes i sectarismes, buscant l'equilibri entre l'anunci i la denúncia com a profetes, reis i senyors d'un mateix Poble de Déu.

Secretariat Diocesà de Pastoral Penitenciària (SEPAP).

1. Descripció de l'entitat:

- El SEPAP és un secretariat que forma part de la Delegació de Pastoral Social de l'Arquebisbat de Barcelona.
- Va néixer amb l'objectiu d'acollir, potenciar, vetllar, animar i coordinar totes aquelles persones, institucions i serveis que treballen o volen treballar en la pastoral penitenciària en els àmbits parroquial i diocesà, tant en el camp de la prevenció com en el de la reinserció.
- En l'actualitat el SEPAP consta de 180 voluntaris i 6 capellans de presons, a més d'altres entitats annexes a aquest secretariat: La Vinya, Grup de Nostra Senyora del Port, Grup de Sant Andreu de presons, Associació Jaume Pineda.

2. Objectius a desenvolupar durant aquest curs:

- Preparar material per escoles i parròquies per difondre la tasca de la pastoral penitenciària.
- Establir vincles amb altres entitats d'Església que treballen en la pastoral penitenciària.
- Desvetllar un major interès i compromís de les comunitats cristianes.
- Consolidar equips de cristians en el món penitenciari.
- Oferir espais de trobada, reflexió i coordinació.
- Sensibilitzar la nostra societat.
- Prendre's seriosament la reinserció.

3. Activitats:

- La memòria del SEPAP inclou els plans pastorals concrets a la Presó de dones de Wad Ras i a la Model.
- El capellà de Was Ras és el P. Jesús Roy Gaudó, mercedari. La capellania fa un conjunt d'activitats amb ajuda dels voluntaris per potenciar els valors humans de les internes i ajudar-les a prendre consciència de la seva dignitat de dones i filles de Déu.
- També les acompanya en el seu procés de vivència de la fe cristiana.

- Els objectius del Pla Pastoral de l'Arquebisbat de Barcelona es concreten de la següent manera:
- 3.1. Donar a conèixer Jesucrist als qui no el coneixen, a la presó mitjançant el testimoni nostre, intentem ser presència de Crist i de l'Església per a les internes i funcionaris que no el coneixen.
- 3.2. La iniciació cristiana: els membres de la capellania (voluntaris i capellà) intenten ser persones acollidores, que la persona que participa de l'eucaristia, l'estudi d'Evangeli o d'altres activitats, se senti acollida i escoltada. I les ones que ho desitgen es preparen per rebre els sagraments de la iniciació cristiana.
- 3.3. la solidaritat, expressió de la fe cristiana: un dels pilars de l'acció de la capellania catòlica al centre penitenciari és la diaconia (l'acció social) com a fruit de la fe.
- Celebració de l'eucaristia els diumenges i festius, a les 11.30h, a la qual participa un grup d'internes (al voltant de trenta) i alguns voluntaris. És una comunitat cristiana a la presó.
- Al C.P. de la Model per a homes el capellà és el P. José Juan Galve Ardid, mercedari. Es realitza un ampli programa pastoral, que la memòria presenta en detall, i del que només recollim els principals punts:
- 3.1. celebracions de l'eucaristia (diumenges i festes senyalades entre setmana).
- 3.2. Taller sobre els valors (3^a i 5ª galeria).
- 3.3. Taller de formació humana («Entre amigos», 1^a i 2^a, 3^a i 5ª galeries).
- 3.4. Taller de valors (4ª galeria).
- 3.5. Taller «Rincón de la paz». Objectiu: fer pregària i celebrar la fe de manera interconfessional.
- 3.6. Taller especial per a la galeria de psiquiatria.
- 3.7. També hi ha uns tallers d'acolliment, de diàleg i de seguiment personalitzat.
- 3.8. Cursos bíblics i preparació per als sagraments de la iniciació cristiana, estudi d'Evangeli.
- Reforçar la publicació «Reixes enllà» i trobar un equip d'actualització de la pàgina web.
- Crear un equip de premsa per a facilitar notícies als mitjans de comunicació.

4. Calendari d'activitats:

- La programació del SEPAP inclou un horari de les reunions habituals.
- Cal destacar les reunions del Consell de capellans,
- Les reunions del Consell Permanent,
- La XX Jornada de Pastoral Penitenciària de Catalunya a Vic (4/10/2014).
- La Trobada d'inici de curs del SEPAP a Barcelona (8/11/2014).
- El curs d'iniciació (4 hores) per a nous voluntaris del SEPAP.
- Les XXVII Jornades de capells de presons a Madrid (10-12/02/2015).
- La XVII Trobada de l'Àrea social de la pastoral penitenciària, Madrid (Madrid, 5-7/03/2015), etc.

Crònica

El nostre Cardenal Arquebisbe presidí l'acte d'Ingrés del Dr. Francesc Torralba a la Reial Acadèmica de Doctors

Assossegat-se, meravellat-se, indagar, dialogar, criticar, decidir i transformar. Aquests són els set moviments que demana l'exercici filosòfic i que va exposar aquesta setmana Francesc Torralba en l'acte d'ingrés a la Reial Acadèmia de Doctors. Concorregut, solemne i cerimoniós acte que es va fer el dijous 4 de desembre de 2014 a la sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona on, entre la litúrgia acadèmica, totes les intervencions van defensar una opció transformadora de la filosofia.

L'acte va ser un reconeixement al treball de Francesc Torralba, filòsof i teòleg, que amb poc més de vint-i-cinc anys d'exercici acadèmic i divulgatiu s'ha convertit en «una figura que enriqueix qualsevol entitat que tingui l'encert i la sort de comptar amb ell», com va dir David Jou en la resposta del discurs d'ingrés. De fet, deu ser un dels filòsofs que fa més conferències –i més entenedores– i més reclamat pels mitjans de comunicació.

«Tot discurs filosòfic tracta de formar i de transformar, de modificar el mode de veure i de viure el món. La filosofia no és un simple discurs teòric, sinó una pràctica, una ascési, una transformació del món. El seu darrer objectiu és curar el món», va ser la conclusió del discurs d'ingrés de Francesc Torralba, publicat amb el títol *La filosofia com a cura de l'ànima i del món*, per la mateixa Reial Acadèmica de Doctors.

Per Torralba, «una filosofia que es perdi en el món de les idees no és significativa per la comunitat humana», cal «orientar-la cap al compromís» i «la seva finalitat és construir la *polis*, aportar talent en l'edificació del món, a fi que aquest sigui més bell, més vertader, més unitari, més bo». Una divisa que ha de mantenir el filòsof encara que «l'exercici del compromís és més dur que el de pensar». En aquesta orientació, prenen sentit la resta de moviments que demana el pensament filosòfic com la necessitat d'indagar –«¿per què hi ha el que hi ha podent no haver-hi res? ¿per què hem de ser bons?»– o de dialogar –«l'accés a la veritat exigeix la pràctica del diàleg».

La minoria creativa i la majoria de l'alegria de l'Evangeli

En el discurs de resposta, el físic i poeta David Jou no va escatimar elogis a Francesc Torralba i la seva obra oceànica: «és un dels assagistes i conferencians més actius, prolífics, profunds i llegits de la Catalunya dels darrers vint anys, amb més de vuitanta llibres publicats, en català i castellà i amb traduccions a l'alemany, francès, anglès, italià, portuguès o romanès, i amb una presència freqüent i destacada en els mitjans de comunicació». Actualment, això es tradueix en la seva tasca en institucions com la Fundació Blanquerna, la Universitat Ramon Llull, la Fundació Joan Maragall, la Càtedra de Pensament Cristià d'Urgell, el Pontifici Consell per a la Cultura, el Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa, o en diversos comitès d'ètica.

Aquesta implicació el defineix «no com un intel·lectual purament teòric i especulatiu, sinó també un agut coneixedor de moltes inquietuds, especialment punyents i delicades, i compromès amb la seva anàlisi en profunditat i recerca de vies de solució». «No exageraré si dic que és un dels pensadors cristians més actius a l'Europa actual», va concloure David Jou, entre altres aspectes «per la naturalitat –i, quan cal, el coratge– amb què parla de les seves conviccions religioses».

Jou va resumir la seva actitud dient que «Torralba forma part de la minoria creativa de què parlava Benet XVI, i de la majoria alegre i serena dels qui han viscut a fons el gaudi de l'Evangeli, com diria el papa Francesc».

Compromís com a cristià

L'acte d'ingrés a la Real Acadèmia de Doctors va estar presidit per l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach i el conseller d'Interior, Ramon Espadaler; juntament amb el president de la Reial Acadèmia de Doctors, Alfredo Rocafort, que va destacar la dimensió europea i el compromís de catalanitat de la institució.

El conseller Espadaler –que recentment ha comptat amb la participació de Francesc Torralba en l'el·laboració del codi ètic dels Mossos d'Esquadra– va elogiar també la dimensió divulgadora de Torralba. Però sobretot, en una intervenció molt personal, va remarcar que Torralba fes «una opció de vida pel compromís amb l'entorn quan podia haver quedat reclòs en l'acadèmia» i amb «un compromís fet com a cristià que ens reconforta».

Per la seva banda, el cardenal Martínez Sistach, també va parlar d'un Torralba «conegut i valorat per tots nosaltres» i va recordar que el papa Francesc «també somnia en la transformació». En la intervenció va parlar de la nova Facultat Antoni Gaudí d'His-

tòria de l'Església, Arqueologia i Arts cristianes, que acull el mateix edifici del Seminari. (A la secció del Prelat es publiquen les paraules del nostre cardenal Arquebisbe). L'acte i el sopar posterior va ser un espai de trobada entre les persones i institucions amb vincles amb Francesc Torralba i amb la seva família, Carme del Blanco i els cinc fills. Entre altres, s'hi van sumar l'arquebisbe-bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives. Amb la nova incorporació, l'Acadèmia de Doctors compta amb tres doctors en teologia entre seus numeraris, Josep Gil Ribas, Armand Puig i Francesc Torralba.

XXIX Trobada de diaques permanents de les diòcesis d'Espanya

Barcelona ha acollit la XXIX Trobada Estatal del col·lectiu amb un programa que ha ocupat tot el pont de la Immaculada

Diaques permanents de tota Espanya s'han retrobat a Barcelona en la vint-i-novena reunió nacional del col·lectiu, que ha tingut lloc durant tot el pont de la Immaculada a la Residència salesiana de Martí Codolar. Sota el lema *Els diaques permanents, evangelitzadors amb esperit*, la Comissió Episcopal del Clergat –amb Mons. Bernardo Álvarez al capdavant del Comitè Nacional per al Diaconat Permanent– ha volgut oferir, un any més, formació als assistents, així com moments de pregària i reflexió comuna entorn al diaconat.

Església domèstica i «en sortida»

El Cardenal Martínez Sistach va ser l'encarregat d'inaugurar i introduir, el divendres 5 de desembre, la Trobada Nacional de Diaques Permanents. Per començar, va explicar quin és el pla pastoral de la diòcesi de Barcelona, tot i que en breu traslladà el focus a la primera fase del Sínode sobre la Família. Després d'una breu explicació històrica de com va començar el Sínode de bisbes, l'Arquebisbe de Barcelona va explicar la seva experiència personal de participació, detallant quina va ser la seva aportació en la intervenció que va realitzar. Finalment, també va dedicar unes paraules al Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats.

Evangelitzadors amb esperit

Amb un programa molt atrafegat, dissabte va estar marcat per la ponència de Mons. Sebastià Taltavull. Segons el bisbe auxiliar de Barcelona, que va repassar molt detalladament el capítol cinquè de l'exhortació *Evangelii Gaudium*, el poble ha d'evangelitzar al poble i, en aquest sentit, Jesús és un model a seguir. El bisbe

Taltavull també va relacionar els evangelitzadors amb esperit amb els deixebles missioners.

Aquest mateix dia, també es van dur a terme treballs en grup a partir de la ponència de Mons. Taltavull. Ja a la tarda, el bisbe de Tenerife i president del Comitè Nacional per al Diaconat Permanent, Mons. Bernardo Álvarez, va tenir ocasió de parlar sobre l'actualització de les normes bàsiques per a la formació dels diaques permanents a les diòcesis espanyoles.

Aprendre escoltant

I just després de la ponència de Mons. Álvarez, es va donar veu als protagonistes, als diaques permanents, que van donar testimoni de la seva experiència en les diferents diòcesis d'Espanya. L'apostolat del mar, les grans ciutats, els barris obrers i els 18 pobles van ser algunes de les singularitats dels testimonis que van compartir les seves vivències. De la diòcesi de Barcelona, Mn. Ricard Rodríguez Martos, Mn. Rafael Sánchez i Mn. Josep Vidal van explicar la tasca que tenen a la gran ciutat i les dificultats sorgides de la cura pastoral de les parròquies, regulada sota l'article 517 apartat 2.

Un cop finalitzats els testimonis, tots els diaques i les seves esposes van participar en un sopar amb productes regionals típics de cada comunitat autònoma que van portar els assistents a la trobada.

Una mica de turisme a la bonica Barcelona

Però no tot va ser formació i reflexió. Diumenge, de bon matí, els participants de la Trobada també van poder gaudir de la seva estada a Barcelona amb una visita guiada a la Sagrada Família. Molt ben acollits per Mn. Lluís Bonet, rector del temple, els diaques permanents van participar en una missa presidida per Mons. Taltavull a la cripta de la basílica. Tota la tarda de diumenge es va oferir temps lliure perquè poguessin conèixer i passejar pels carrers de Barcelona.

Missa de la Immaculada

Amb motiu de la solemnitat de la Immaculada, els diaques permanents es van traslladar a la Catedral de Barcelona per participar en l'eucaristia presidida pel Cardenal Arquebisbe. En la seva homilia i per concloure les jornades, l'Arquebisbe de Barcelona va agrair que s'hagués escollit Barcelona com a seu d'aquesta trobada nacional. I és que, en 29 anys de reunions, Barcelona ha acollit aquesta trobada nacional en tres ocasions. Esperant la localització de la propera trobada, els diaques permanents tornen a les seves diòcesis per aplicar tot l'après aquests últims dies a la ciutat comtal.

Celebració del Simposi Internacional sobre el Concili Vaticà II

Els dies 10 i 11 de desembre de 2014 es va celebrar a l'aula magna del Seminari Conciliar el tercer Simposi Internacional sobre el Concili Vaticà II amb motiu dels 50 anys d'aquest Concili.

La Facultat de Teologia de Catalunya, organitzadora del Simposi, ha programat un conjunt de congressos, a celebrar en diversos anys, sobre les quatre constitucions i altres ensenyaments del Vaticà II.

En aquesta ocasió, el Simposi va estar dedicat a les constitucions sobre l'Església (*Lumen gentium*) i sobre la sagrada Litúrgia (*Sacrosanctum concilium*). També es varen fer referències a l'exhortació apostòlica del Papa Francesc *Evangelii Gaudium* (EG).

I aquest fou el programa del Simposi:

Dia 10 de novembre, 9.30-10h., inauguració pel cardenal Lluís Martínez Sistach, Arquebisbe de Barcelona i Gran Canceler de la Facultat de Teologia de Catalunya. El seu parlament es publica íntegrament a la secció del Prelat en aquest BAB.

De les 10 a les 11.30h., «La inajornable renovació eclesial (EG 25-33)», per Andrea Riccardi, de Roma, historiador i fundador de la Comunitat de Sant'Egidio.

De les 11.50 a les 13.20h., «El cor de l'Evangelí i la jerarquia de veritats (EG 34-45)», per Mons. Enrique Benavent, bisbe de Tortosa.

Durant la tarda d'aquest primer dia del Simposi es varen escoltar tres ponències:

- «Quin nom per a l'església? El debat postconciliar» (a les 15.30h.) per Joan Planelles (Barcelona).
- «L'Església en sortida (EG 19-24;46-49)» (a les 16.50h.), per Santiago Madrigal (Comillas, Madrid).
- «Justícia i misericòrdia a l'interior de l'Església» (a les 18.10h.), per Santiago Bueno (Barcelona).

Durant el segon i darrer dia del simposi, el dia 11 de desembre, es varen presentar aquestes sis ponències:

- «Necessitem ser salvats? La mediació de l'Església» (a les 9.30h.), per Xavier Morlans (Barcelona).
- «Temps de Déu, temps dels homes. Celebració del temps en la litúrgia» (a les 10.50h.), per Jordi Font (Barcelona).
- «L'Eucaristia fa Església» (a les 12.20h.), per Jaume González Padrós (Barcelona).
- «El ministeri ordenat al servei del poble sacerdotal» (a les 15.30h.), per Santiago del Cura (Salamanca-Burgos).

- «Construïm una teologia del laïcat (a les 16.50h.9, per Salvador Pié (Barcelona).
- «Carisma i testimoni de la vida consagrada» (a les 18.10h.), per Margarita Bofarull (Barcelona).

Primer aniversari de la mort del cardenal Ricard Maria Carles i Gordó

Amb aquest motiu, es va celebrar una missa a la catedral de Barcelona el 17 de desembre de 2014, presidida pel cardenal arquebisbe, Dr. Martínez Sistach

El dia 17 de desembre de 2014 es va escaure el primer aniversari de la mort del cardenal Ricard Maria Carles i Gordó, que fou bisbe de Tortosa i després cardenal arquebisbe de Barcelona. Amb aquest motiu, aquell dia, a les 7 del vespre, es celebrà una missa a la catedral de Barcelona, que fou presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona, doctor Lluís Martínez Sistach, que concelebrà l'eucaristia amb membres del Capítol de canonges i altres preveres.

Intervingué en la celebració el cor Francesc Valls, que té cura habitualment dels cants en les celebracions de la catedral.

El cardenal Ricard Maria Carles i Gordó morí el 17 de desembre de 2013, a l'Hospital Verge de la Cinta de Tortosa, als 87 anys d'edat. Fou arquebisbe de Barcelona des del 27 de maig de 1990 fins al 15 de juny de 2004. La missa exequial en sufragi de la seva ànima fou celebrada a la catedral de Barcelona el 19 de desembre de 2013, i la va presidir el seu successor en aquesta seu, el cardenal Lluís Martínez Sistach.

El cardenal Carles rebé cristiana sepultura al santuari de la Mare de Déu dels Desemparats, a la ciutat de València, on els seus pares varen contreure matrimoni. El cardenal Carles fou sacerdot de l'arxidiòcesi llewantina fins que va ser nomenat bisbe de Tortosa l'any 1969.

Roda de premsa de Càritas Diocesana

La institució va presentar el 18 de desembre de 2014, en roda de premsa, les dades de l'acció social de 2014, que posen de manifest que s'ha triplicat l'atenció psicològica i educativa als infants atesos per Càritas degut a la situació d'empobriment i al patiment emocional de les famílies

L'acte va estar presidit pel cardenal arquebisbe de Barcelona i president de Càritas Diocesana de Barcelona (CDB), Dr. Lluís Martínez Sistach, pel delegat episcopal a Càritas, Mn. Salvador Bacardit; pel director de Càritas, Salvador Busquets, i la responsable de Programes i Serveis, Mercè Darnell.

Paraules del Sr. Cardenal Arquebisbe

El Sr. Cardenal va agrair la presència i la col·laboració dels nombroses mitjans de comunicació i va afegir: «No sabem si s'ha acabat la crisi econòmica, però sí sabem que les seves conseqüències continuen i s'han agreujat», tot fent referència a les famílies que han exhaurit les prestacions socials, les mares soles amb fills, les famílies que han de compartir l'habitatge, les que sofreixen la pobresa energètica. «A Càritas cada vegada atenem més famílies autòctones. I constatem que la pobresa afecta de ple els infants: més de la meitat de les llars que hem atès el 2014 des de Càritas Diocesana de Barcelona (un 52%, 5.600, en total) tenen fills i filles menors d'edat. Des de la institució constatem que, actualment, el nombre d'infants i adolescents als quals acompanyem ha crescut un 24% en relació al 2009. Una de cada 3 persones (6.700) ateses són menors de 18 anys».

«Podem dir –va afegir el Sr. Cardenal– que la pobresa, respecte de l'any 2009, s'ha fet darrerament més extensa, més intensa, més profunda i més autòctona, perquè les conseqüències negatives de la crisi no només persisteixen, sinó que també s'han agreujat». El Sr. Cardenal ha tingut paraules d'agraïment per la feina que fan molts voluntaris i per la generositat dels donants, que permeten que Càritas pugui fer la seva feina. «En el fons d'aquests problemes hi ha un problema de justícia», ha dit el Dr. Martínez Sistach que ha acabat recordant la crida freqüent del Papa Francesc i allò que diu en el número 302 de la seva exhortació *EvangeliiGaudium*: «La necessitat de resoldre les causes estructurals de la pobresa no pot esperar, no només per una exigència pragmàtica d'obtenir resultats i d'ordenar la societat, sinó també per sanar-la d'una malaltia que la torna fràgil i indigna i que només podrà portar-la a noves crisis. Els plans assistencials, que atenen certes urgències, només haurien de pensar-se com a respostes passatgeres. Mentre no es resolguin radicalment els problemes dels pobres, renunciant a l'autonomia absoluta dels mercats i de l'especulació financera i atacant les causes estructurals de la no equitat, no es resoldran els problemes del món i en definitiva cap problema».

Mn. Salvador Bacardit ha dit que era la primera vegada que aquesta roda de premsa es feia només des de la CDB, ja que, des del passat mes de febrer, les Càritas dels bisbats de Terrassa i de Sant Feliu de Llobregat ja funcionen autònomament.

Paraules del director de Càritas

A Càritas volem posar de manifest que les situacions de precarietat que viuen els i les menors són conseqüència de l'empobriment de les famílies. Salvador Busquets,

director de Càritas Diocesana de Barcelona, ha desgranat aquesta realitat: «Una part significativa de les que tenen fills i filles, un 34%, ja no compten amb cap tipus d'ingrés; el 24%, depenen, únicament, d'ajuts públics i per al 13%, l'economia informal és l'única sortida». En relació a la tasca de Càritas Diocesana de Barcelona en l'àmbit de la infància, Mercè Darnell, responsable de Programes i Serveis, ha destacat que «l'objectiu d'actuar-hi és acompanyar i acollir els infants i les famílies per estimar-los, perquè ells també estimin els seus fills». En aquest sentit, Darnell ha ressaltat la importància d'acompanyar totes aquestes famílies i ha posat de manifest la prioritat que s'està donant a l'atenció dels infants: «Hem triplicat l'atenció psicològica i suport educatiu als nens de les famílies que estan patint la crisi. Els nens són una esponja, veuen plors, patiment, discussions... No entenen què passa però sí que noten que les coses no van bé».

Aquestes realitats són fruit de les situacions de pobresa que vivim, que cada vegada són més cròniques, extenses, intenses, profundes i autòctones. Cròniques perquè constatem que el 61% de les persones que hem atès aquest any ja les havíem acompanyat anteriorment. D'altra banda, la pobresa es fa més extensa perquè enguany hem atès un 35% més de persones que el 2009. És intensa per l'augment dels serveis que presentem: un 56% més que al 2009. Profunda perquè els problemes de les persones són més i més complexos. I per últim, afirmem que l'empobriment de les llars té una dimensió cada vegada més autòctona perquè creix el nombre de persones nascudes a l'Estat espanyol que el pateixen. Aquestes ja representen el 49% del gruix de les persones ateses per CDB, que ha estat de 24.000 persones. Les Càritas parroquials han acollit i acompanyat 150.000 persones. En total, són 174.000 persones, que representa un 5% més que l'any passat.

L'habitatge i la feina, portes a l'exclusió

Tenir un habitatge en condicions precàries, no poder accedir-hi per manca de recursos, perdre la feina o, tot i tenir-la, no arribar a final de mes són alguns dels motius pels quals les persones es trenquen, acaben excloses de la societat, i han de recórrer a les entitats socials perquè els cobreixin el bàsic per viure.

Així, a Càritas constatem que cada vegada més les persones han de viure acollides a casa de familiars o amics. D'altra banda, també vivim en el nostre dia a dia que les famílies segueixen tenint dificultats per pagar la hipoteca o el lloguer. En aquest sentit, des que va entrar en funcionament el Servei de Mediació en Habitatge, el setembre del 2011, hem atès 2.500 llars amb aquest tipus de situacions. I és que l'habitatge és un dels detonants de les situacions d'exclusió: dels 2,2 milions d'euros que CDB ha destinat aquest 2014 a ajudar econòmicament les famílies, un 58% han estat per paliar les dificultats a l'hora de fer front a despeses relacionades amb l'habitatge. Cal destacar que les famílies cada vegada viuen en condicions més precàries en no poder

fer front a les factures dels subministres: s'han multiplicat per 8 les llars a les quals hem hagut d'ajudar perquè les puguin pagar i per 13 els diners que hi hem destinat (85.429 euros).

En referència a les condicions indignes en què les persones cada vegada viuen més, el director de CDB ha explicat que «ara, el més habitual és atendre persones amb problemes de lloguer, fet que desencadena una altra realitat: la dels propietaris, que són persones que comptaven amb aquestes rendes per complementar les seves pensions i que ara ja no poden disposar d'aquests diners per la situació dels llogaters». La manca de feina és un altre factor d'exclusió: el 74% de les persones a les quals acompanyem i que estan en edat de treballar estan a l'atur. Així, aquest 2014 i en relació al 2009 hem doblat els diners lliurats directament a les famílies per a la compra d'aliments.

Totes aquestes situacions exposen cada vegada més les persones a situacions de vulnerabilitat, havent de comptar amb l'acollida i l'acompanyament de Càritas per tenir cobert el bàsic per viure.

Felicitaçió de Nadal al Sr. Cardenal Arquebisbe

El dimarts dia 23 de desembre de 2014, a les 13 hores, es va celebrar a la seu de l'Arquebisbat l'acte de felicitació de la Cúria Diocesana i de les institucions diocesanes al Sr. Cardenal Arquebisbe amb motiu de les festes de Nadal i Cap d'any.

En primer lloc, a la capella del Palau Episcopal, es va resar l'hora litúrgica de Tèrcia, que presidí el Dr. Lluís Martínez Sistach, el qual, en unes breus paraules introductòries, invità tots els presents a pregar en comunió amb tota l'arxidiòcesi i també en comunió amb les intencions del Sant Pare i de l'Església universal. Hi eren presents, entorn del Sr. Cardenal Arquebisbe, els Bisbe auxiliar, Mons. Sebastià Taltavull, els Vicaris Episcopals i el Secretari General i Canceller, que aquell mateix matí havien celebrat una de les reunions setmanals del Consell Episcopal.

Paraules del Sr. Bisbe auxiliar

Després de la pregària a la capella, a la sala noble del Palau tingué lloc l'acte de felicitació. Mons. Sebastià Taltavull, inicià les seves paraules dient: «Molts estimat Sr. Cardenal, tot i que al llarg de l'any ens toca viure el que per Nadal ens desitgem, això fa que en aquestes dates entranables descobrim encara més el seu fonament i significació, tot contemplant amb admiració, amb fe i amor el misteri de l'encarnació i el naixement de Jesús, que és el Déu—amb— nosaltres. És aquest el motiu que ens reuneix tots els qui treballem en la Cúria diocesana i en els altres organismes de la diòcesi aquí representats i li manifestem el nostre desig d'unes festes de Nadal, de Cap d'any

i d'Epifania plenes d'aquella felicitat que ve del Senyor i que només Ell pot donar».

Va fer referència al treball de cada dia, al servei de la missió del Prelat i de la missió de tota l'Església de Barcelona, amb la seva varietat de carismes per viure l'Evangelí, fer viva la comunió i la solidaritat amb els més pobres. Va fer referència al treball realitzat al llarg de l'any pels consells diocesans, arxiprestals i parroquials i per les altres institucions diocesanes, tant en les que tenen feines visibles com en aquelles la feina de les quals és discreta i callada, però imprescindible.

Va agrair al Sr. Cardenal Arquebisbe totes les seves iniciatives com a pastor, «amb les que sempre ens ha convidat a caminar junts». Seria bonic –va afegir–, com ha dit el Papa Francesc, pensar en la cúria com un petit model d'Església».

«Des d'aquest desig d'autenticitat i de treball compartit al servei de l'Església, desitgem viure aquest nou Nadal i manifestar-li una vegada més que l'encàrrec de ser col·laboradors de la seva missió de pastor diocesà la volem fer amb el goig d'aquells que volen servir i no ser servits, com ens diu Jesús a l'Evangelí. Rebi així, un anys més, la nostra més sincera i cordial felicitació, des de la humilitat, el goig i la tendresa de la Sagrada Família de Natzaret. Per molts anys!»

Paraules del Sr. Cardenal Arquebisbe

El Sr. Cardenal va iniciar les seves paraules agraint els desigs expressats en nom de tots pel Sr. Bisbe auxiliar i el treball realitzat per les persones de la Cúria diocesana i de les altres institucions i organismes diocesans. Va dir que el Nadal ens porta sempre a la nostra infància i als records d'aquells anys i de les persones que en ajudaven a fer el pessebre i que ens varen fer viure des de la fe el sentit de la celebració del Nadal.

Va dirigir unes paraules d'agraïment a la cúria, de la qual va dir que treballa molt i que és molt nombrosa, perquè la diòcesi també és molt gran. «Us agraeixo tot el que feu i us agraeixo l'esperit amb què ho feu, perquè estimeu l'Església i estimeu l'Església de Barcelona i perquè sou un ajut en les funcions que té de fer el pastor diocesà, que necessita de l'ajuda de vosaltres per realitzar la seva funció».

Repasant els fets de l'any, va parlar primer del Sínode dels bisbes del més d'octubre de 2014, del qual ell fou membre per designació personal del Sant Pare, i que tractà el tema capdaval de la família. Va ser un Sínode que va fer un diagnòstic dels reptes de la família, i que va tenir un caire molt pastoral, perquè foren els pastors els que en varen parlar. Aquest Sínode es completarà amb el de l'any 2015, pel qual ja s'ha iniciat una nova «consulta sinodal», que es farà arribar a les entitats de la nostra diòcesi que hi vulguin participar.

Després va esmentar la celebració, en dues fases, del Congrés Internacional de pastoral de les grans ciutats, del que va dir que fou «una iniciativa del Papa Francesc –ja abans de ser elegit Papa –, i que ha estat el primer congrés mundial sobre la pastoral de les grans ciutats, perquè els fets fins ara eren regionals però no mundials. Va subratllar el contingut de les dues fases i sobretot el contingut del discurs del Papa en l'audiència que va concedir als participants en la segona fase el dia 27 de novembre al Vaticà i el contingut del missatge enviat pel Sant Pare als participants a l'acte que es va fer el 25 de novembre a la basílica de la Sagrada Família, del qual va dir que «era un repte i que va ser molt ben organitzat i molt elogiat pels 25 cardenals i arquebisbes de diferents continents que hi eren presents». També va explicar que ha constituït una fundació per poder continuar els treballs del Congrés.

Després, el Sr. Cardenal va fer referència al treball de Càritas Diocesana de Barcelona, perquè les altres dues diòcesis ja tenen constituïda la seva pròpia Càritas. Va donar les xifres de la darrera memòria, presentada uns dies abans en una roda de premsa. «Jo no sé si ha acabat o no ha acabat la crisi econòmica, el que sí que sabem a Càritas és que la pobresa darrerament s'ha fet més crònica, s'ha fet més intensa, s'ha fet més extensa i s'ha fet més profunda» i va afegir que cal unir justícia i caritat, i analitzar les causes estructurals de la pobresa, citant l'exhortació del Papa *EvangeliiGaudium*.

També va esmentar la nota publicada pels bisbes catalans amb motiu de la consulta del 9 de novembre i el discurs del Sant Pare a la Cúria romana del dia anterior, i va demanar a tots que preguem per fer sempre tots junts el necessari procés de conversió «a fi que l'Evangeli de nostre Senyor Jesucrist, que és l'Evangeli de la misericòrdia, de l'amor i de la tendresa de nostre Senyor, s'obri camí en aquest món. Pregueu pel Sant Pare i també per mi. Un bon i sant Nadal per a vosaltres, per a les vostres famílies i comunitats i per a tothom».

Informació

La comunitat de Taizé, guardonada amb el IV Memorial Cassià Just

Dos germans catalans vinguts del poble francès reben el guardó de mans de la vicepresidenta del govern per la seva tasca amb els joves a favor de la reconciliació i amb perspectiva ecumènica

G. Pere Foz, en nom del Germà Alois, prior de Taizé: «La pregària comuna no aplega només els germans, sinó també joves del món sencer, catòlics, protestants i ortodoxos»

La comunitat de Taizé ha estat guardonada per la Generalitat de Catalunya amb el IV Memorial Cassià Just per la seva tasca amb els joves a favor de la reconciliació i amb perspectiva ecumènica. La cerimònia de recollida del guardó, celebrada a l'Auditori del Palau de la Generalitat, ha comptat amb l'assistència d'unes 300 persones, entre les quals figurava l'abat de Montserrat, Josep Maria Soler; el bisbe de Girona, Francesc Pardo; el bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull; el director general d'Afers Religiosos, Enric Vendrell, i els quatre directors i directores que l'han precedit en el càrrec, a més de representants de les diverses confessions religioses presents a Catalunya.

Elogis a la Comunitat de Taizé

El president de la Fundació Cassià Just, Joan Rigol, ha obert l'acte amb la glossa de la figura del pare abat que dona nom al guardó concedit. Segons Rigol, Cassià Just personalitzava el compromís de Montserrat com a refugi de dignitat nacional catalana i el record de la trajectòria i l'obra del pare abat són una referència «entre tots els que volem fer una Catalunya més humana, que esdevingui una veritable comunitat amb els valors que va demostrar al llarg de la seva vida».

Enric Vendrell, per la seva part, ha llegit l'acta del veredict i ha assenyalat que aquesta comunitat reuneix un centenar de germans, catòlics i de diversos orígens protestants, procedents de més de trenta nacions i que «pel sol fet d'existir, és un signe concret de reconciliació entre cristians dividits i pobles separats».

El president del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa, Francesc Torralba, ha explicat que la Comunitat de Taizé «és també per a moltes persones no creients un

lloc de referència per meditar, per explorar el sentit de la pròpia vida i discernir el seu futur». A més, ha afirmat que «la potència espiritual d'aquesta comunitat ha irradiat més enllà de les fronteres de França i hi ha petites fraternitats repartides en els àmbits més pobres del món, a Àfrica, Amèrica del Sud, Àsia i en àmbits molt vulnerables d'Amèrica del Nord». Torralba ha afegit que «Taizé és una invitació a realitzar la més difícil de les peregrinacions: la peregrinació interior».

Dipòsit d'esperança

Per tot això, ha clos Torralba, «el mínim que es pot dir de la Comunitat de Taizé és que ha encès una llum que anima altres persones i comunitats, que brilla sobre desenes de milers de joves que van a confiar les seves angoixes als germans i cadascun d'aquests joves pot ser un signe d'esperança a Taizé.». «Junts, podem reinventar el món», ha sostingut Torralba, i «Taizé és aquest dipòsit d'esperança en el si d'un continent envellit i cansat».

Per la seva banda, la germana Griselda Clos, monja del Monestir de Sant Pere de les Puel·les, que és la comunitat que va proposar que enguany es reconegués la Comunitat de Taizé, ha subratllat que «per a nosaltres, els monjos, l'amor a Déu sabem que cal encarnar-lo en l'amor al proïsme», i que «la nostra regla monàstica ens demana renunciar a tot allò que no és necessari, però aspirem, amb anheli, a l'objectiu suprem i constitutiu de la vida humana». «No fugim de la terra», ha reblat, «sinó que ens hi arrelem».

Un dels dos monjos de Taizé, vinguts expressament per recollir el guardó, ha traslladat les paraules del prior de Taizé, germà Alois, i ha acceptat el premi pensant en el fundador de la comunitat, el germà Roger, perquè «l'any que ve farà cent anys del seu naixement, deu de la seva mort i setanta-cinc de la seva arribada a Taizé, en plena Guerra Mundial, per acollir-hi refugiats i crear-hi una comunitat». «Per a nosaltres ha estat sempre una prioritat ajudar els joves a descobrir una relació personal amb Déu», ha dit. A més, ha indicat que «en el nostre camí ecumènic, si els cristians reeixim a viure junts en una veritable unitat, tot acceptant el pluralisme, esdevindrem un signe enmig d'una humanitat que busca en ella mateixa la seva unitat», i «els joves, en particular, tenen set d'un sentit i d'unes orientacions clares. No els podem continuar oferint la confusió de les nostres divisions».

Església de la reconciliació

Finalment, el prior de Taizé ha assenyalat que la història d'aquesta comunitat es pot llegir com un intent de compartir el mateix sostre, tot subratllant que encara que els germans provenen d'una trentena de països, amb llengua, cultura i orígens eclesials diversos, viuen sota la teulada d'una mateixa casa, el sostre de l'Església de la reconciliació.

El guardó Memorial Cassià Just va ser creat l'any 2010 pel Govern de la Generalitat, mitjançant la Direcció General d'Afers Religiosos. Té l'objectiu de retre homenatge públic a persones, entitats o institucions que hagin destacat per fer possible un espai comú de respecte a la llibertat religiosa i de convivència entre les diferents confessions religioses presents a casa nostra.

Enguany, el guardó del Memorial Cassià Just ha consistit en una aquarel·la, obra del dibuixant, il·lustrador i pintor Perico Pastor (la Seu d'Urgell, 1953), de 62 cm x 78, que l'autor ha nomenat *Abraçada*. L'artista s'ha inspirat en la personalitat i la intencionalitat del Memorial Cassià Just per reproduir tres figures humanes volgudament indefinides i genèriques, una composició figurativa i de contingut neutre que ben bé pot representar els valors de l'ecumenisme propis de la Comunitat de Taizé.

«La pastoral en l'esplai. Actualització de la proposta educativa i del directori de pastoral».

El dimecres 26 de novembre de 2014 va tenir lloc a la Llibreria Claret de Barcelona la presentació del llibre *La pastoral en l'esplai. Actualització de la proposta educativa i del directori de pastoral*, escrit per l'equip de consiliaris diocesans del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans (MCECC) de la Fundació Pere Tarrés i publicat per Editorial Claret.

Hi varen participar Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona i responsable de la pastoral de joventut de les diòcesis catalanes, que ha escrit el pròleg d'aquest llibre; Mn. Àngel Jesús Navarro, consiliari general del MCECC, i Maria Valencia, presidenta del MCECC.

Aquesta obra és una reedició revisada d'aquella que amb el títol *Pedagogia i pastoral en l'esplai. Proposta educativa i directori de pastoral*, va publicar l'any 1993, també a l'Editorial Claret, la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai. Adreçada principalment als milers de monitors i monitores de centres d'esplai que atenen infants i joves a tot Catalunya, aquest llibre és el fonament de la seva acció educativa, evangelitzadora i pastoral.

Escola de vida

L'acte va començar amb la lectura d'una pregària de temàtica nadalenca. Tot seguit, Maria Valencia va fer un breu repàs de la història de l'educació en el lleure. «El món de l'esplai –va dir– s'ha mantingut sempre vinculat a l'Església. L'esplai és sinònim de compartir, conviure, ser solidaris, respectar, perdonar, ajudar, estimar..., i aquests són els valors de l'Evangelí.»

El 1985 veu la llum la Fundació Pere Tarrés. «Tot i que la vivència de la fe és personal, es construeix en comunitat des de la convivència i l'intercanvi amb aquells que ens envolten. L'esplai és una escola de vida, una escola de ciutadania, que es fa realitat a través de l'eina més poderosa, el joc, i que sol deixar una profunda empremta en els infants».

Mn. Àngel Jesús Navarro va dir que l'esplai té un lloc de frontera, la qual cosa implica estar a l'aguait de la realitat tan diversa del nostre voltant. «Som perifèria de l'Església i ens agrada ser-ho. La gent es troba molt bé en aquests espais fronterers». Va subratllar que «els esplais són espais de convivència, respecte i diàleg per educar persones en la convivència, el respecte i el diàleg amb el missatge de Crist». Mn. Navarro va destacar la importància que té el testimoniatge avui dia entre els jovent: «Cal testimoniar el que creiem, i aquesta és la millor manera d'anunciar el missatge de Jesús. No ens hem de limitar a dir coses, sinó que hem de posar-les en pràctica». També va manifestar que «els nostres esplais han canviat molt; aquesta guia que presentem pot ajudar a entendre més bé qui som i què volem fer als esplais».

Família eclesial

Finalment, va prendre la paraula Mons. Francesc Pardo per dir que «no valorem prou la tasca tan rellevant que dueu a terme al MCECC. Els esplais del MCECC són Església. Es tracta d'una convicció que hauríem de tenir tots. L'Església de Jesús i de les persones».

Va parlar de la importància de la família eclesial i es va preguntar: Qui en forma part? I va respondre: «Moltes persones entorn dels apòstols de Jesús, que formen uns cercles concèntrics i diversos grups. Qualsevol jove es pot sentir identificat amb alguns d'aquests grups. Com a educadors i animadors en la fe, com a sembradors distribuïm la millor llavor, la de l'Evangelí, una llavor d'una potència extraordinària... L'esplai és un espai de gràcia i d'anunci que és imprescindible per a l'Evangelí».

L'acte es va cloure amb una actuació musical d'Adrià Pagès i Marta Basells, joves monitors del casal Al Vent-Fundació La Vinya, federat al MCECC de la Fundació Pere Tarrés.

Mons. Enric Planas, Premi Especial Bravo-2014.

Nascut a Barcelona, ha estat el creador de la Filmoteca Vaticana

Mons. Enric Planas ha estat distingit amb el Premi Especial Bravo-2014, atorgat per un jurat presidit per Mons. Joan Piris Frigola, bisbe de Lleida i president de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE). Aquest guardó forma part dels anomenats Premis Bravo, que concedeix

cada any la Conferència Episcopal i que inclouen professionals que s'han distingit pel seu bon treball en els diferents àmbits de la comunicació social. El nom de «Premis Bravo» té la seva explicació en el fet que aquestes persones que els reben es mereixen una calurosa felicitació –un veritable «bravo!»– pel seu fet en el camp que és el propi de cada un d'ells.

Amb el que és anomenat com a Premi Especial es reconeix una trajectòria meritòria en el camp de la comunicació eclesial. Aquesta circumstància es compleix en el cas de Mons. Enric Planas, sacerdot de la diòcesi d'Àvila, però destinat durant molts anys a l'apostolat de la comunicació, primer a la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació de la CEE, on fou el més immediat col·laborador del doctor Ramon Cunill, sacerdot i periodista de l'arquebisbat de Barcelona, i després a Roma, al Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials, on ha estat un molt estimat col·laborador dels cardenals Andreu M. Deskur i després del cardenal John P. Foley. Des del pontificat de Pau VI i en els pontificats de Joan Pau I i Joan Pau II ha tingut una cura especial de les transmissions televisives des del Vaticà dels actes presidits pel Papa. Aquesta activitat seva va tenir una especial transcendència durant tot el Jubileu de l'any 2000. Entre les iniciatives realitzades per Mons. Enric Planas cal esmentar la creació de la Filmoteca Vaticana, que, gràcies als seus esforços, s'ha enriquit amb la incorporació de les grans obres del cinema de tot el món als organismes culturals de l'Església catòlica, amb una especial atenció a les produccions de l'Est d'Europa, i la creació de la «Red Informàtica para la Iglesia en América Latina» (RIIAL), que ha iniciat l'aplicació de les noves tecnologies i de les xarxes socials a la comunicació en l'àmbit nivell de tot el subcontinent llatinoamericà.

Mons. Enric Planas nasqué a Barcelona el 25 de maig de 1938, és Enginyer químic per l'Institut Químic de Sarrià (IQS), a Barcelona, i periodista per l'Escola de Periodisme de l'Església, de Madrid, fundada pel cardenal Herrera Oria. Es va sentir cridat al sacerdoci com a deixeble del sacerdot Alfred Rubio de Castarlenas, i es formà com a sacerdot en l'anomenada «Casa de Santiago», un seminari per a vocacions adultes al sacerdoci fundat i dirigit per aquest prevere barceloní. Fou dels primers seminaristes d'aquesta obra que arribà al sacerdoci ministerial, que ell va rebre a Àvila de mans del bisbe Maximino Romero de Lema el 30 de gener de 1972.

Tot i el seu llarg treball a la Cúria romana, Mons. Enric Planas sempre ha mantingut un estret contacte amb l'arxidiòcesi de Barcelona, on manté la seva residència i un estret contacte amb diverses iniciatives en el camp de la comunicació religiosa, com les Setmanes de Cinema Espiritual, impulsades pel sacerdot Mn. Peio Sánchez i que Mons. Enric Planas ha ajudat a estendre per tot el món.

Expressem la nostra felicitació i la nostra enhorabona a l'estimat amic Enric Planas, felicitació que fem extensiva a tots els altres guardonats.

- Premi Bravo de Premsa, al periodista Joan Lara, ex corresponsal de l'Agència Efe en el Vaticà i actual director regional d'aquesta agència a Andalusia.
- Premi Bravo de Ràdio, al P. Manuel Muñoz, director de «La Misa en España», de RNE, i presentador de «Horizonte», a Radio Exterior de España.
- Premi Bravo de Televisió, a Julián del Olmo, director del programa «Pueblo de Dios», a TVE.
- Premi Bravo de Cinema, a EuropeanDreamsFactory, distribuïdora cinematogràfica.
- Premi Bravo de Música, a Nico Montero, cantautor.
- Premi Bravo de Noves Tecnologies, a IMision, plataforma d'evangelització digital.
- Premi Bravo al Treball diocesà en mitjans de comunicació, al P. Fermín de Mizea, director de la revista *El Santo* i col·laborador de mitjans de comunicació social a Cantàbria.
- Premi Bravo de Publicitat, a la campanya de comunicació del DOMUND 2014, de les Obres Missionals Pontificies (OMP).

El Memorial Pere Tena de Pastoral Litúrgica, atorgat a l'Abadia de Montserrat

El Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (CPL) ha decidit atorgar el seu primer Memorial Pere Tena de Pastoral Litúrgica a l'Abadia de Montserrat.

Aquest Memorial, instituït per l'Assemblea del Centre el passat mes de setembre, té com a objectiu mantenir viva la memòria del bisbe Tena com a pedagog de la litúrgia, donar relleu a tot allò que ajuda a viure la litúrgia de l'Església en el món actual, i recordar de manera constant la importància de la pastoral litúrgica en la vida cristiana. Un cop l'any, el Memorial distingirà una persona, grup de persones, entitat, activitat, obra o publicació, que hagi estat o sigui significativa en la tasca de la pastoral litúrgica, en la línia oberta pel Concili Vaticà II.

El Consell del Centre ha decidit, en aquest primer any, atorgar aquest Memorial a l'Abadia de Montserrat per tota la tasca que des de sempre ha realitzat i continua ara realitzant tant en l'aspecte celebratiu, com de reflexió i estudi, com de divulgació de la litúrgia i de la pastoral litúrgica. I coincidint, a més, amb el centenari de la celebració del Primer Congrés Litúrgic de Montserrat, que tingué lloc l'any 1915.

L'acte de proclamació i lliurament tindrà lloc al monestir de Montserrat el dia del primer aniversari de la mort del bisbe Tena, el dimarts 10 de febrer de 2015, festa, a més, de Santa Escolàstica, germana de Sant Benet, i consistirà en la participació en la missa conventual d'aquest dia, i en un acte posterior en una de les sales del monestir.

SUMARI

Prelat

<i>Decrets</i>	000
<i>Cartes</i> : Carta sobre la Visita Pastoral. Pregària per a la Visita Pastoral. Oració para la Visita Pastoral.	000
<i>Homilies i al·locucions</i> : Paraules en l'acte d'ingrés de Francesc Torralba a la Reial Acadèmia de Doctors. Homilia en la solemnitat de la Immaculada Concepció. Paraules en la inauguració del Simposi Internacional sobre el Concili Vaticà II (10/12). Homilia en la missa de Mitjanit de Nadal. Homilia en la missa del Dia de Nadal. Homilia en la missa del Dia de la Família (28/12).....	000
<i>Paraula i Vida</i> : La Immaculada, model de l'Església; Què és una Església samaritana?; La bona notícia de Nadal; «La pau és el futur».	000
<i>Articles i declaracions</i> : «L'Església ha d'obrir les portes» (Declaracions del Sr. Cardenal Arquebisbe al diari <i>El Punt.Avui</i> . Declaracions del Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach a la revista «Ecclesia».	000

Secretaria General

<i>Nomenaments parroquials</i>	000
<i>Nomenaments no parroquials</i>	000
<i>In paceChristi</i> : Mn. Pau Cazeneuve i Fornt, DP. Mn. Pere Codina Vilà	000
<i>Religioses difuntes</i>	000

Organismes diocesans

<i>Delegació Diocesana de Pastoral Familiar</i> : Carta sobre la festa litúrgica de la Sagrada Família.....	000
<i>Pla de curs de delegacions, secretariats i serveis</i> : Apostolat Seglar. Catecumenat. Catequesi. Joventut. Pastoral Obrera. Pastoral de la Salut. Pastoral Social. Pastoral Gitana. Pastoral Penitenciària.....	000

Crònica

El nostre Cardenal Arquebisbe presidí l'acte d'ingrés del Dr. Francesc Torralba a la Reial Acadèmia de Doctors	000
XXIX Trobada de diaques permanents de les diòcesis d'Espanya	000
Celebració del Simposi Internacional sobre el Concili Vaticà II.....	000
Primer aniversari de la mort del cardenal Ricard M. Carles i Gordó	000

Roda de premsa de Càritas Diocesana	000
Felicitaçió de Nadal al Sr. Cardenal Arquebisbe	000

Informació

El memorial Cassià Maria Just, atorgat a la Comunitat de Taizé.	000
La pastoral en l'esplai. Actualització de la proposta educativa i del directori de Pastoral	000
Mons. Enric Planas, Premi Especial Bravo-2014.....	000
El memorial Mons. Pere Tena atorgat a la basílica de Montserrat	000

Subscripció anual: 30,05 €

Exemplar solt: 3 €

746

El preu de la subscripció comprèn només l'edició del «Butlletí de l'Arquebisbat de Barcelona» de l'any en curs